

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1982- 1983

Nr. 13

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

26 APRIL 1983

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	403
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminis- ter van cultuur	405
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	410
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg .	412
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrich- ting en natuurbehoud	413
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	421
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onder- wijs	423
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	430
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
K. Poma, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminis- ter van cultuur	430
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting	431
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onder- wijs	431
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLE- MENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	432

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 34
van 29 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Limburg — Tewerkstellingspeil in de zandgroeven

Kan de geachte Minister mij zeggen welke de evolutie is van het tewerkstellingspeil in de zandgroeven in de provincie Limburg sinds 1970?

Antwoord

Gegevens inzake tewerkstelling in de zandgroeven in de strikte betekenis zijn niet beschikbaar. Wel zijn er cijfers voorhanden voor het geheel van de openluchtgroeven voor grind- en zandwinning. In heel wat gevallen gaan beide winningen overigens samen.

Wat de provincie Limburg betreft, bedroeg het aantal tewerkgestelde arbeiders in het jaar 1970 in hogervermelde groeven 597, het aantal bedienden 64. In 1981 bedroegen deze aantallen respectievelijk 454 en 82.

Men kan dus vaststellen dat tussen 1970 en 1981 het aantal arbeiders met 143 eenheden of 24% is gedaald, terwijl het aantal bedienden met 18 eenheden of 28,1% is gestegen.

Wat de arbeiders betreft, werd het hoogste tewerkstellingspeil bereikt in 1972 met 701 tewerkgestelden. Bij de bedienden werd de hoogste tewerkstelling bereikt in 1976 met 90 werknemers.

	Arbeiders	Bedienden	Totaal
1970	597	64	661
1971	658	78	736
1972	701	81	782
1973	627	74	701
1974	556	89	645
1975	506	85	591
1976	545	90	635
1977	504	83	587
1978	544	84	628
1979	504	83	587
1980	484	88	572
1981	454	82	536

Vraag nr. 35
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Spitstechnologie en Derde Industriële Revolutie — Aandeel van de provincie Limburg

Op het vlak van spitstechnologie en Derde Industriële Revolutie worden talrijke initiatieven ontplooid. Dit valt volledig toe te juichen.

Ik kan mij evenwel niet van de indruk ontdoen, zonder in eng chauvinisme te vervallen, dat de provincie Limburg op dit vlak alweer op de laatste plaats zal prijken.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen welke initiatieven er reeds genomen zijn en zullen genomen worden om op dit vlak van de Derde Industriële Revolutie Limburg dat aandeel te geven dat Limburg nodig heeft om een broodnodige reconversie en geloof in de toekomst te geven?

Antwoord

De DIRV-actie is erop gericht om vooral door sensibilisering, motivering en begeleiding bij te dragen tot verdere technologische vooruitgang en nieuw industrieel initiatief in Vlaanderen. Het dynamisme dat in de samenleving en vooral in het bedrijfsleven vereist is om het gestelde doel te bereiken, is in de provincie Limburg zonder enige twijfel aanwezig en wettigt dus geenszins de sombere toekomstvisie van het geachte lid,

Limburg is in Vlaanderen de enige ontwikkelingszone met een permanent karakter en met de hoogste steunintensiteit voor bedrijfsinvesteringen. In de komende jaren zal de expansiesteun van de overheid derhalve overwegend naar Limburg georiënteerd worden.

In de begeleidingsactie wordt daarop, in nauwe samenwerking met de GOM-Limburg, speciaal de aandacht gevestigd van de kandidaat-investeerders.

Vraag nr. 36
van 1 maart 1983
van de heer L. PANS

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap — Overheveling van personeelsleden

Het koninklijk besluit van 16 maart 1983, tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 februari 1980 waarbij het overhevelen van personeelsleden naar de vier ministeries van de Gemeenschappen en de Gewesten wordt geregeld, regelt de uitvoering van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, inzonderheid de artikelen 87 tot 91.

Dit koninklijk besluit, gewijzigd bij koninklijke besluiten van 24 november 1981, 11 en 25 juni 1982 en gecoördineerd door het koninklijk besluit van 25 juni 1982 geeft een overzicht van de diensten die van ambtswege worden overgeheveld naar één van de vier nieuwe ministeries. In de praktijk blijkt evenwel dat deze overheveling niet zo vlot verloopt en dat er met de nationale regering onenigheid bestaat omtrent al dan niet over te hevelen bestuursentiteiten. Voor wat betreft het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, bekwam ik van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve via het Bulletin van Vragen en Antwoorden.

1. Welke diensten, vernoemd onder het hogervernoemd koninklijk besluit, ressorteren vandaag nog onder de bevoegdheid van een nationale ministerie?
2. Over hoeveel ambtenaren gaat het?

3. Welke stappen gaat de Vlaamse Executieve ondernemen opdat deze eerste fase van de overheveling integraal zou worden uitgevoerd ?

Antwoord

- a. Van de diensten die ambtshalve overgeheveld dienden te worden naar de Vlaamse Gemeenschap, ressorteren de hiernavernoemde voorlopig nog onder de bevoegdheid van een nationale instantie :
  - Dienst voor Jeugdbescherming met uitzondering van de vaste afgevaardigden van de jeugdbeschermingscomités en het secretariaat ervan ;
  - Kunstonderwijs ;
  - Commissariaat-generaal voor Toerisme.
- b. Voor de jeugdbescherming dienen nog 609 betrekkingen overgeheveld. Voor het Kunstonderwijs gaat het om 38 betrekkingen en voor het Commissariaat-generaal voor Toerisme gaat het om 50 betrekkingen.
- c. De problematiek van de ambtshalve over te hevelen diensten waarvoor de overheveling voorlopig nog niet doorgevoerd werd, wordt benaderd op het echelon van het Overlegcomité Regering-Executieven. De bevoegdheidsafbakening tussen de nationale overheid en de Gemeenschappen staat hierbij centraal.

Vraag nr. 38
van 18 april 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Zandgroeve „Vogelzang” te Membruggen — Uitbatingvoorwaarden

Op 28/2/ 1983 werd vastgesteld dat de uitbatingvoorwaarden in de zandgroeve „Vogelzang” te Membruggen ernstig wordt overtreden. Zo wordt er een tiental meter dieper ontgonnen dan de weg ten zuiden van deze groeve, zodat de grondwatertafel wordt aangetaast. Eveneens worden de wanden veel te steil afgegraven en worden de afstanden van de perceelgrenzen niet gerespecteerd.

Graag zou ik een antwoord ontvangen op de volgende vragen:

1. Welke diensten zijn verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van deze uitbatingvoorwaarden, concreet in dit geval ? Heeft het gemeentebestuur eveneens een opdracht in dit verband?
2. Welke sancties zijn voorzien voor het niet naleven van dergelijke uitbatingvoorwaarden ? In het algemeen en in dit concrete geval?
3. Welke maatregelen zal men treffen om een verontreiniging van het grondwater te voorkomen, wetende dat in het aangrenzend dorp Membruggen heel wat inwoners hun drinkwater putten uit de grondwaterlaag ?
4. Met welke materialen mag de krater van deze ontginning worden opgevuld, wetende dat er een nabestemming als landbouwzone is voorzien en dat

het grondwater (drinkwater) dreigt verontreinigd te worden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende inlichtingen mede te delen met betrekking tot de uitbatingvoorwaarden van de zandgroeve „Vogelzang” te Membruggen, volgens de opsomming van de vraag, in vier punten.

1. Bij het verlenen van een exploitatievergunning van een zandgroeve wordt thans rekening gehouden met twee aspecten:
  - de hinder voor de omgeving die valt onder de bevoegdheid van het gewest, met name de Dienst Natuurlijke Rijkdommen en Energie van de bestuursentiteit Economie en Werkgelegenheid;
  - de ongemakken voor de werknemers die vallen onder de bevoegdheid van de nationale overheid, met name de Dienst van het Mijnevenement.

Beide diensten zijn bijgevolg belast met het toezicht op de groeven, elk voor wat bovenvermelde aspecten betreft.

In dit laatste geval mag de Burgemeester pas handelen na goedkeuring door de vergunningverlenende overheid.

2. In het algemeen kan bij niet naleving van de vergunningsvoorwaarden zoals hoger gezegd de stopzetting van het werk, de verzegeling van de toestellen of de voorlopige sluiting gevraagd worden door de burgemeester of de technische ambtenaar mits goedkeuring van de vergunninggevende overheid.

Bovendien kan de technische ambtenaar procesverbaal opstellen al of niet van voorafgaande mondelinge of schriftelijke verwittiging.

In het bijzonder geval zijn geen andere dan bovenvernoemde sancties voorzien.

3. De watervoerende grondlaag wordt tegen verontreiniging beschermd door het verbod te storten of te laten storten zonder vergunning.
4. Bij wederopvulling van een groeve, ook met inerte materialen zoals grond, stenen en puin, moet een vergunning verkregen worden van de bestendige deputatie krachtens het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

De door de Vlaamse Executieve genomen besluiten in toepassing van voormeld decreet en het toezicht door de ambtenaren van de openbare afvalmaatschappij waarborgen de bescherming van het grondwater.

Meer specifiek voor het grondwater geldt de wet van 26 maart 1971 betreffende de bescherming van het grondwater waardoor de zones, waarin drinkbaar en huishoudelijk water wordt genomen, gereguleerd en beschermd worden.

Wat betreft de door het geachte lid gemelde overtreding van vergunningsvoorwaarden merk ik op dat het vaststellen en sanctioneren van overtredingen een

ernstige zaak is, gezien de in hierboven vermelde punten 1 of 2 van het antwoord opgesomde maatregelen.

Een eventuele inbreuk op de vergunningsvoorwaarden alsmede de ernst van zulke inbreuk en de te treffen maatregelen, kunnen slechts vastgesteld worden na grondig onderzoek ter plaats van de toezichthoudende ambtenaar.

Dit onderzoek is thans aan de gang en de bevindingen ervan zullen door mij aan het geachte lid medegedeeld worden.

K. POMA
VICEVOORZITTER VAN- DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 105
van 26 januari 1983
van de heer H. VAN WAMBEKE

BRT — Samen werking kredietinstellingen

Regelmatig horen of zien wij programma's op radio en televisie „die lopen in samenwerking met ” een of andere openbare kredietinstelling en bij bepaalde spelen laat men het de kandidaat zelf duidelijk zeggen.

Graag vernam ik van de geachte Minister:

1. sedert wanneer deze formule van toepassing is en wie daartoe de toelating heeft gegeven;
2. wat de BRT ertoe aanzet deze vorm van sponsoring te gebruiken;
3. welke kredietinstellingen werden aangeschreven en welke positief op de vraag hebben gereageerd;
4. welke bedragen de onderscheiden kredietinstellingen aan de BRT hebben betaald tijdens de dienstjaren 1980, 1981 en 1982;
5. of hij zelf deze vorm van reclame bij een openbare instelling wel passend vindt.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

1. De samenwerking met openbare organismen en kredietinstellingen is geoorloofd op basis van artikel 28, § 3, van de wet van 18 mei 1960 en een tweetal adviezen van de Raad van State in dat verband.

Artikel 28, § 3, van de organieke wet van 18 mei 1960 op de Instituten van de Belgische Radio en Televisie houdt voor de Instituten verbod in over te gaan tot reclame-uitzendingen van commerciële aard. Deze bepaling werd niet opgeheven en is nog van toepassing. De BRT dient ze dus na te leven. Zij doet het, rekening houdende met de adviezen die gegeven werden door de Raad van State, die geraadpleegd werd in 1960 en 1972.

Moeten volgens de Raad van State beschouwd worden als „reclameuitzendingen van commerciële aard” en zijn derhalve verboden door artikel 28, § 3, van de wet van 18 mei 1960, de uitzendingen die tot voorwerp hebben de produkten aan te prijzen of de diensten van morele of fysieke personen, die een winstgevende activiteit uitoefenen, en tot doel hebben de privé-belangen van deze personen te behartigen.

Daaruit wordt afgeleid dat instellingen die niet door de verbodsbepalingen gevisieerd worden, in aanmerking komen voor sponsorship.

2. De BRT maakt gretig gebruik van die sponsoring die haar wat meer armslag geeft voor de financiering van de programma's.

Die financiële steun is bijzonder gewenst in het licht van de jaarlijks verminderde BRT-dotatie en de daaruit voortvloeiende daling van de exploitatiekredieten.

3. De laatste drie jaren traden volgende organismen en instellingen op als sponsor:

1980

Algemene Spaar- en Lijfrentekas (ASLK)
 Gemeentekrediet
 Nationale Dienst voor Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten (NDALTP)
 Nationale Loterij
 Ministerie van Landbouw
 Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid (NMKN)
 Sabena

1981

Gemeentekrediet
 Ministerie van Landbouw
 NDALTP
 NMKN
 Nationale Kas voor Beroepskrediet (NKBK)
 Sabena
 Nationale Loterij
 Nationaal Instituut voor Landbouwkrediet (NILK)

1982

Gemeentekrediet
 Nationale Loterij
 NMKN
 NKBK
 NILK
 NDALTP
 Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)
 Sabena

4. De kredietinstellingen betaalden tijdens de dienstjaren 1980, 1981, 1982 volgende bedragen :

Kredietinstellingen	1980	1981	1982
Gemeentekrediet	7.243.000	4.859.000	8.180.000
Nationaal Instituut voor Landbouwkrediet	480.000	2.604.000	3.315.000
Nat. Kas voor Beroepskrediet	—	5.145.000	5.890.000
Nat. Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid	5.200.000	7.950.000	7.900.000
Algemene Spaar- en Lijfrentekas	13.548.000	—	—

5. Mijn persoonlijke mening of deze reclame al dan niet passend is lijkt mij minder belangrijk. Wel meen ik dat zo spoedig mogelijk volledige duidelijkheid zou moeten komen in het dossier etherreclame.

Vraag nr. 124
van 17 februari 1983
van de heer D. VERVAET

Postkantoor te Halle — Bescherming

Het Hals postkantoor zou, naar ik verneem, worden gesloopt. Het betreft een waardevol 19e-eeuws gebouw in het stadswefsel aansluitend bij de Basiliek, het Jezuïetencollege en het ziekenhuis. Dit gebouw werd trouwens door de plaatselijke Oudheid- en Geschiedkundige Kring ter bescherming voorgelegd aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

1. Kan de geachte Minister me melden of dit bericht juist is?
2. Indien ja, welke noodzakelijke middelen zal de heer Minister aanwenden om de sloping tegen te gaan en de bescherming te bespoedigen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt :

1. Een slopingsaanvraag voor in rand vermeld gebouw is ons niet bekend.
2. Het is inderdaad een waardevol 19de eeuws gebouw, opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed van het arrondissement Halle-Vilvoorde (p. 227).
3. De voorontwerplijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten, betiteld 3.6.1982, neemt het postkantoor op in het stadsgezicht, maar voorziet niet in de bescherming als monument.

Vraag nr. 130
van 21 februari 1983
van mevrouw DE LOORE-RAEYMAEKERS

Wind- en watermolens — Vrijwillige molenaars

Reeds meerdere malen is van overheidswege — bijzonder ook door u persoonlijk — gesteld dat, gezien de huidige tijdsomstandigheden, voor herstel en onderhoud van onze monumenten meer dan voorheen beroep zal moeten gedaan worden op privé-initiatief. Dit geldt ook voor de nog resterende wind- en watermolens.

Meerder daarvan worden door zogenaamde vrijwillige molenaars op min of meer geregelde tijdstippen in werking gesteld, wat zeker aan te raden is voor het onderhoud van de molen. Door de gemalen producten aan geïnteresseerden te verkopen kan — voor een deel of geheel — in klein onderhoud worden voorzien. Ze werkend instandhouden behoedt molens voor verder verval.

In dit verband hadden we graag van de geachte Minister vernomen.

1. Kunnen deze vrijwillige molenaars in het kader van een vzw tot behoud van de molens bedoelde activiteit uitoefenen?
 Zo ja, aan welke voorwaarden moeten zij voldoen?
2. Dient een dergelijke vzw bijzondere maatregelen in acht te nemen?
3. Kunnen in het kader van bedoelde vzw tewerkgestelde werklozen, en personen vrij van stempelcontrole, bedrijvig zijn voor klein onderhoud aan de molens?
 Zo ja, welke formaliteiten dienen door beide partijen vervuld ?

Antwoord

In antwoord op uw vraag dd. 21 februari jl. betreffende de wind- en watermolens en de vrijwillige molenaar kan ik het geacht lid mededelen dat er geen enkel bezwaar bestaat dat een V.Z.W. bepaalde activiteiten ontwikkeld in een beschermd monument voor zover het monument daaronder geen schade lijdt.

Wat daarentegen het fiscaal en economisch aspect betreft van deze activiteiten moet ik het geachte lid mededelen dat deze niet behoren tot mijn bevoegdheden. Dit zijn niet geregionaliseerde materies en vallen nog steeds onder de bevoegdheid van de nationale regering.

Vraag nr. 132
van 24 februari 1983
van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Mediabeleid — Oprichting van een mediaraad

De beleidsverklaring van de Vlaamse regering vermeldde over het mediabeleid onder meer de oprichting van een Mediaraad met vertegenwoordigers van overheid en betrokken kringen en met adviserende bevoegdheid over alle media-aangelegenheden.

Hierover werd in de Raad reeds uitvoerig van gedachten gewisseld.

De Minister kondigde reeds einde vorig jaar een nota over het mediabeleid aan. Bij die nota zou worden gebruik gemaakt van een rapport van de Wetenschappelijke Raad en van de rapporten van universitaire centra voor communicatiewetenschappen.

Mag ik van de geachte Minister vragen mij in dit verband te willen antwoorden op de volgende vragen ?

1. Welke stappen werden intussen gezet in verband met de samenstelling en het werkingsprogramma van een Mediaraad ?
2. Zullen de voormelde rapporten ter onderzoek worden voorgelegd aan de Mediaraad ?
3. Werden nu reeds studies en onderzoeksopdrachten uitgevoerd en door wie?
4. Kan de Minister niet onmiddellijk een opdracht geven tot het opstellen van een rapport te vergelijken met de uitgebreide Nederlandse studie?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik het volgende meedelen :

1. Met de betrokken kringen werd verder contact gehouden. Uit die contacten is ondertussen een ontwerp van decreet houdende de samenstelling en de oprichting van een Mediaraad van de Vlaamse Gemeenschap gegroeid. Ik leg nu het ontwerp voor aan de Vlaamse Executieve opdat het als ontwerp van decreet aan de Raad van State voor advies kan worden gestuurd.
2. De Mediaraad zal beroep kunnen doen op de rapporten die hij wenst te behandelen.
3. Tot nu toe heb ik geen opdracht gegeven tot enig onderzoek. Uiteraard lopen er wel onderzoeksprojecten over de media in de wetenschappelijke instellingen.
4. Het geven van bedoelde opdracht kan niet zoals in Nederland waar men beschikt over de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid. Hier zou dus opdracht moeten gegeven worden aan een universiteit of andere wetenschappelijke instelling die een vergoeding voor gepresteerde arbeid moet ontvangen. Op mijn begroting heb ik, mede omwille het feit dat projecten van langere duur reeds vastlagen, voor 1983 geen ruimte.

Wel heb ik ondertussen de hoofden van de Communicatie-centra der Vlaamse Universiteiten ontvangen en hen gevraagd mij wetenschappelijk van advies te dienen i.v.m. het Mediabeleid.

Na de Paasvakantie richt ik aldus een Comité van Experts op, bestaande uit wetenschappers van de diverse universiteiten.

Dat Comité van Experts zal later in de werking van de Mediaraad ingeschakeld worden.

Vraag nr. 135
van 24 februari 1983
van de heer J. ANSOMS

BRT — Aan wervingsexamens

In zijn antwoord op mijn vraag nr. 71 over aanwervingsexamens bij de BRT in de loop van 1982 antwoordde de geachte Minister dat er 14 aanwervingsexamens waren, dat er voor 12 examens geslaagde kandidaten waren, en dat er slechts 5 geslaagden effectief aangenomen werden.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister waarom er zoveel selectieproeven worden georganiseerd, als slechts zo weeningen „ uitverkoeren ” worden.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen :

1. In de eerste plaats moet erop worden gewezen dat de gegevens verstrekt als antwoord op de vraag nr. 7 betrekking hebben op de examens georganiseerd na het eerste kwartaal 1982, m.a.w. uitgeschreven tussen 1 april en 31 december 1982.

2. Aangezien sommige van die examens pas in december 1982 werden afgesloten, is het niet abnormaal dat de geslaagden in januari 1982 nog niet in dienst waren genomen.
3. De situatie is op dit ogenblik reeds veranderd en ziet eruit als volgt:
  - reeds in dienst: 7
  - indienstneming op 1 april 1983 : 8
4. Voor een correcte interpretatie van de cijfers m.b.t. de 14 examens zijn ook de volgende bemerkingen van belang:
  - 3 examens zijn nog niet afgesloten (2.102 kandidaten)
  - 2 examens leverden geen geslaagden op (artistiek personeel)
  - 3 examens leverden een reserve op die reeds werd aangesproken
  - 3 examens leverden een reserve op waarvan de eerste geslaagden per 1 april 1983 in dienst treden
  - 1 examen leverde wel een reserve op maar de twee geslaagden weigerden in dienst te treden (artistiek personeel)
  - 2 examens leverden een reserve op die nog niet werd aangesproken.
5. De trage recrutering houdt vanzelfsprekend verband met de besparingsmaatregelen.

Vraag nr. 136
van 24 februari 1983
van de heer J. VALKENIERS

Retabel van Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek — Restauratie

In januari 1981 werd het beroemde retabel van **Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek** (Roosdaal) deerlijk gehavend bij een brutale diefstal. Dit was enkel mogelijk doordat deze parochiekerk onvoldoende beveiligd was. Een tijd nadien werden de gestolen stukken teruggevonden. Luidens berichten in de pers tijdens de maand december 1982 zou het retabel thans gerestaureerd worden in het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium te Brussel.

Gezien de geachte Gemeenschapsminister van cultuur verantwoordelijk is voor ons kunstpatrimonium, kreeg ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoever zijn de restauratiewerken thans gevorderd?
2. Hoe staat het met de beveiliging van de parochiekerk van Onze-Lieve-Vrouw Lombeek?
3. Werden aan het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium de nodige middelen, zowel qua personeel als qua financiën ter beschikking gesteld om deze restauratie uit te voeren?
4. Wanneer kan het retabel opnieuw naar Lombeek overgebracht worden ?

Antwoord

In antwoord op uw vraag dd. 24 februari jl., betreffende het Retabel van Onze-Lieve-Vrouw Lombeek,

kan ik het geachte lid meedelen dat alhoewel de bescherming van het roerend cultureel tot de behoordheid van de gemeenschappen behoort, het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium een nationale instelling is gebleven.

Het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium heeft in akkoord met mijn geachte voorganger de recuperatie aanvaard van de gestolen fragmenten van dit retabel en de uitvoering van de restauratie ervan op zich genomen.

Wat de stand der uitvoering betreft moet dus verwezen worden naar de Ministers Coens en Tromont, beiden verantwoordelijk voor de werking van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium.

Met de beveiliging van de parochiekerk van **Onze-Lieve-Vrouw Lombeek** werd een aanvang genomen op 29 maart 1982. De werken daartoe vonden hun voltooiing in de maand juli 1982.

Dit betekent dat voornoemde kerk heden optimaal beveiligd is. Er is een 24 uur op 24 uur beveiliging voorzien voor de ruimte waarin het retabel moet teruggebracht worden en er is een nachtbeveiliging aangebracht voor de ganse kerk.

Voor wat de punten 3 en 4 betreft van uw vraag moet ik het geachte lid terug verwijzen naar mijn nationale collega's verantwoordelijk voor het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium.

In het belang van de restauratie van dit kunstwerk ben ik de mening toegedaan de procedure, vroeger op gang gebracht door mijn geachte voorganger, niet te herzien.

Vraag nr. 143
van 7 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Cultuurfunctionarissen in culturele centra en gemeentelijke sportcentra — Weddetoelagen

Aan de erkende culturele centra en gemeentelijke sportcentra worden weddetoelagen verleend in het kader van het decreet van 16 juli 1973 betreffende de toekenning van weddetoelagen aan cultuurfunctionarissen werkzaam in erkende culturele centra die het culturele leven in de Nederlandstalige gemeenschap bevorderen en in het kader van het decreet van 7 december 1976 betreffende de toekenning van weddetoelagen aan sportfunctionarissen werkzaam in erkende sportcentra die de sport en de sportieve vrijetijdsbesteding in de Nederlandse gemeenschap bevorderen.

Aan welke erkende culturele centra en ten belope van welk bedrag werden er weddetoelagen voor cultuurfunctionarissen toegekend in 1978, 1979, 1980, 1981 en 1982?

Aan welke erkende gemeentelijke sportcentra en ten belope van welk bedrag werden er in 1982 weddetoelagen voor sportfunctionarissen toegekend?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag geef ik het geachte lid hieronder volgende gegevens :

Erkende gemeentelijke sportcentra	Bedrag weddetoelagen 1982
8030 Beemem	480.192
2340 Beerse	572.724
2600 Berchem (Antwerpen)	375.437
2750 Beveren	332.799
2650 Boom	352.291
2200 Borgerhout	599.397
3690 Bree	467.536
8000 Brugge	279.155
8740 Deerlijk	461.542
8410 De Haan	496.129
9800 Deinze	528.757
1710 Dilbeek	851.680
9900 Eeklo	63.028
2190 Essen	304.786
3600 Genk	456.257
8730 Harelbeke	862.700
3500 Hasselt	1.255.961
3730 Hoeselt	443.568
3530 Houthalen-Helchteren	520.795
8700 Izegem	443.414
8460 Koksijde	431.093
8110 Kortemark	345.973
8500 Kortrijk	979.979
8720 Kuume	535.441
9370 Lebbeke	430.129
3970 Leopoldsburg	453.552
3000 Leuven	860.476
9100 Lokeren	797.329
3900 Lommel	510.807
3680 Maaseik	455.551
3630 Maasmechelen	510.379
8600 Menen	831.068
8860 Meulebeke	463.540
2400 Mol	701.878
8690 Moorslede	481.084
3580 Neerpelt	467.066
8400 Oostende	982.979
8020 Oostkamp	640.815
1900 Overijse	370.835
3583 Overpelt	684.569
8970 Poperinge	505.172
8800 Roeselare	1.093.500
3800 Sint-Truiden	516.797
2690 Temse	1.225.616
3300 Tienen	467.192
2300 Turnhout	689.890
8790 Wasegem	528.784
8670 Wervik	297.527
3180 Westerlo	163.143
8781 Wielsbeke	464.886
2220 Wommelgem	453.106
8550 Zwevegem	992.318
Totaal :	29.480.622

Vraag nr. 146
van 11 maart 1983
van de heer E. BEYSEN

BR T — TV- verslaggeving viering laureaten

In andere landen b.v. Frankrijk, worden de laureaten van allerlei prijzen met de meeste luister gevierd. Deze viering is niet alleen een huldiging, maar ook een methode om de commerciële waarde van de gevierde artiest te verhogen.

In ons land is men blijkbaar beschaamd bekendheid te geven aan artiesten, die een officiële prijs bekwaamen.

Zo vernam ik gaarne of het waar is dat de TV-nieuwsdienst geweigerd heeft beelden te maken van de viering van de heer Walter Van den Broeck, die de driejaarlijkse staatsprijs voor toneel kreeg, van de heer Theo Hermans aan wie de Koopal-beurs toegevoegd werd, van de heer Marc Severin, die de staatsprijs van de Vlaamse Gemeenschap voor prentkunst kreeg, van de heer Filip Tas, naar wie de prijs fotografie gaat, naar de heer José Vermeersch, die de laureaat voor de ceramiek was en van de heer Pierre Vlerick, naar wie deze hoge onderscheiding voor de schilderkunst ging.

Is het waar dat verleden jaar zich een gelijkaardig incident heeft voorgedaan, wanneer de driejaarlijkse staatsprijzen aan de heer De Wispelaere en aan de heer Westerlinck werden toegekend?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik mededelen dat de BRT-radio positief gereageerd heeft op de uitnodiging om informatie te brengen over de uitreiking van bedoelde prijzen.

Net als vorig jaar heeft de BRT-TV gemeend negatief op deze uitnodiging te moeten reageren, alhoewel in de kunstbriek kort aan de uitreiking herinnerd werd, evenwel zonder beelden. Deze negatieve houding argumenteert de BRT-TV als volgt:

- de nieuwsredactie heeft bij het bekend maken van de laureaten een mededeling gedaan en acht het niet nodig een verslag te geven van de uitreiking;
- andere diensten, vnl. kunstbrieken, vonden de uitreiking voor de staatsprijzen blijkbaar niet interessant genoeg. Ik betreur samen met het geachte lid, deze zienswijze van de BRT-TV, die hierdoor de promotie van uw kunstenaars niet helpt.

Vraag nr. 148
van 11 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Culturele sector — Tewerkstelling

Met betrekking tot de tewerkstelling in de culturele sector, zouden wij graag de volgende vragen beantwoord zien.

1. Welke is de weerslag van het per begrotingspost voorgestelde bedrag op de tewerkstelling in de „zachte sector“?

2. Hoe ziet de huidige tewerkstelling per begrotingspost eruit?
3. Wordt er gestreefd naar een akkoord voor de sector in het licht van de indexoperatie voor dit jaar en komend jaar?
4. Zal er desnoods beroep worden gedaan op het interdepartementeel fonds bij Arbeid en Tewerkstelling? Wordt daar reeds een beroep op gedaan?
5. Welke maatregelen zal de geachte Minister nemen opdat niet meer beroep dient gedaan te worden op kaskredieten?
6. Voor wanneer mag een eenvormigheid van het statuut van de tewerkgestelden in de culturele sector worden verwacht?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

1. en 2. Voor wat deze eerste 2 punten betreft verwijst ik naar de hieropvolgende tabel.

Het weze wel opgemerkt dat daarbij de notie „per begrotingspost” budgettair geïnterpreteerd werd als „per begrotingssectie”.

Begrotingssectie	Ingeschreven krediet (*)	Tewerkstelling (**)
Sectie 39:		
Jeugdvorming en	542,1	546
Sectie 56 :		
Maatschappelijk Welzijn (partieel)		
Sectie 40 :		
Volksontwikkeling	868,0	1.050
Sectie 41 :		
Openbaar Bibliotheekwerk	604,9	1.667
Sectie 45 :		
Culturele Films	95,7	1.040
Sectie 46:		
Letteren en Dramatische kunsten	431,9	573
Sectie 47:		
Muziek en lyrische kunsten	434,3	1.147
Sectie 48 :		
Beeldende kunsten en musea	128,3	1.840
Sectie 49:		
Toerisme	468,7	65.337
Sectie 52:		
Lichamelijke Opvoeding, sport en openluchtlevens	503,7	3.260
Sectie 60 :		
Samenlevingsopbouw	84,4	102

(*) 1983 (in miljoenen F).

(**) In eenheden (op basis van gegevens 1981-1982).

3. Er zijn onderhandelingen aan de gang met drie syndicaten om de mogelijkheid tot het afsluiten van een akkoord na te gaan omtrent die inleveringsoperatie op de index van 1983 en 1984.
4. Onlangs werd er geopperd een speciaal fonds op te richten bestemd voor de aanwending van de tussenkomst van het interdepartementaal begrotingsfonds ter bevordering van de werkgelegenheid in de jeugdsector.

Dit fonds zou ingeschreven worden in Titel IV — Afzonderlijke sectie van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 1983 onder sectie 39 Jeugdvorming, Hoofdstuk III : Fondsen gestijfd door bijzondere inkomsten.

Hoewel ik het denkbeeld van een eventuele tussenkomst van het interdepartementaal begrotingsfonds bij Arbeid en Tewerkstelling ter bevordering van de werkgelegenheid in de jeugdsector niet ongenegen was, heb ik echter vastgesteld dat in de ontwerpbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 1983 ingediend door mijn voor begroting bevoegde Collega's Gemeenschapsministers een dergelijk speciaal fonds niet opgenomen werd.

Op 16 november 1982 tenslotte, deed ik voor een tewerkstellingsproject in de sector van de opvangcentra voor jongeren reeds een beroep op de tussenkomst van het interdepartementaal begrotingsfonds in kwestie. De Minister van Tewerkstelling en Arbeid deelde me echter op 10 januari 1983 mede dat uit een onderzoek bleek dat het onmogelijk was om een tewerkstellingsovereenkomst in uitvoering van het KB nr. 25 van 24 maart 1982, voor de genoemde sector af te sluiten.

5. Mag ik voor wat dit punt betreft het geachte lid erop wijzen dat ik in 1982 reeds de nodige maatregelen genomen heb om de uitbetaling van voorschotten op subsidies in de culturele sector en aan de verenigingen vlotter en regelmatig te laten gebeuren, wat trouwens bijvoorbeeld in het weekblad „KNACK” van 9 maart jl. op bladzijde 30 expliciet wordt toegegeven en bevestigd, ik citeer :

„ Poma kon zelfs het meest nijpende probleem van de laatste jaren, met name de laattijdige uitbetalingen van kultuursubsidies, in grote mate oplossen. Zeker in de socio-kulturele sector komen de toelagen nu vier à vijf maanden vroeger binnenstromen dan in de vorige jaren het geval was.”

Ik meen dat er op dit ogenblik geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat in 1983 de uitbetaling niet meer op dezelfde vlotte wijze zou uitgevoerd worden, in zoverre althans de thesauriesituatie van de Vlaamse Gemeenschap binnen een nationaal aanvaardbare marge blijft.

Betreffende deze thesauriesituatie, verwijs ik het geachte lid graag naar de uitleg ter zake door de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting verstrekt in de bevoegde commissie van de Vlaamse Raad (zie stuk 6 (1982- 1983) nr. 2; ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1983 — Verslag namens de Commissie

voor financiën en begroting uitgebracht door de heer F. Vermeiren op bladzijde 10 onder punt 6).

6. Eenvormigheid van het statuut van de tewerkgestellten in de culturele sector is vanzelfsprekend een moeilijk te verwezenlijken zaak.

Bovendien is het zo dat de Voorzitter van de Executieve, mijn Collega Dhr. G. Geens, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, vanaf 1 januari van dit jaar, bevoegd is voor het personeelsbeleid.

M. GALLE **GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-** **LANDSE AANGELEGENHEDEN**

Vraag nr. 25
(zitting 1981-1982)
van 15 april 1982
van de heer T. KELCHTERMANS

Kunstpatrimonium van kerken en pastorieën — Toelage voor beveiligingswerken tegen diefstal

Blijkens de omzendbrieven nrs. 4 1 en 42, d.d. 10 maart 1981, van de Staatssecretaris voor de Vlaamse Gemeenschap, wordt een toelage toegekend van 60 procent voor dringend uit te voeren beveiligingswerken tegen diefstal voor voorwerpen van uitzonderlijke waarde behorend tot het roerend kerkelijk patrimonium. Deze toelage zou enkel toegekend worden voor de beveiliging van het kunstpatrimonium van monumentale kerken en pastorieën.

Meent de geachte Minister niet dat deze toelageregeling dient uitgebreid te worden tot alle kerken en pastorieën, ook de niet-beschermde? Men mag toch redelijk kerwijze aannemen dat de kunstkleptomanen niet dermate selectief tewerkgaan. Trouwens zijn het niet de gebouwen die bedreigd worden met diefstal, maar wel het roerend patrimonium.

Antwoord

Ik heb de eer de aandacht van het geachte lid erop te vestigen dat de omzendbrieven waarnaar hij verwijst verschenen zijn op het ogenblik dat de subsidiëring van werken aan kerken en pastorieën geregeld werd door het Regentsbesluit van 2 juli 1949, waarbij het uitgesloten was elektriciteitswerken en dergelijke te subsidiëren in een kerk of pastorie die niet als monument beschermd was.

De subsidiëring gebeurt thans op basis van het koninklijk besluit van 23 juli 1981, dat het besluit van de Regent dd. 2 juli 1949 vervangt.

Volgens bedoeld koninklijk besluit (art. 5, 8°) is o.a. het plaatsen van elektrische installaties in niet-monumentale kerken en pastorieën subsidieerbaar tegen 30%, op voorstel van de Minister van Justitie.

Ik zal het voorstel van het geachte lid in overweging nemen met dien verstande dat de subsidie in ieder geval niet meer dan 30% (+ bijdrage voor algemene

kosten) kan bedragen, volgens het besluit van 23 juli 1981.

Vraag nr. 30
(zitting 1981-1982)
van 11 mei 1982
van de heer E. DESUTTER

Kamperen buiten de kampeerterreinen — Gemeentelijke politieverordeningen

In verband met de in rubriek vermelde aangelegenheid stelde ik destijds een parlementaire vraag aan de heer Minister van Binnenlandse Zaken welke deze vraag dan op zijn beurt voor beschikking toestuurde aan zijn college van Verkeerswezen.

Gelet op het eerder evasief antwoord dat ik mocht ontvangen (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Bulletin van Vragen en Antwoorden dd. 5 augustus 1980, p. 3367) en rekening gehouden dat het gestelde probleem toch reëel te noemen is, veroorloofde ik mij op 4 mei 1981 deze vraag tot u te richten als Minister bevoegd voor de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten (Vlaamse Raad — Bulletin van Vragen en Antwoorden dd. 9 juni 1981, p. 285).

Vermits op deze vraag tot dusver niet werd geantwoord, zie ik mij verplicht de navolgende vraag andermaal te stellen.

Artikel 7 van de wet van 30 april 1970 op het kamperen voorziet dat de Koning algemene verordeningen kan vaststellen betreffende de beoefening van het kamperen buiten de kampeerterreinen ten einde de voorschriften inzake de openbare hygiëne, rust, veiligheid, gezondheid en zedelijkheid alsook inzake behoorlijke plaatselijke aanleg te doen naleven.

Waar bedoeld artikel de Koning heeft gemachtigd om voor de besproken materie bij wijze van algemene verordeningen op te treden, heeft het derhalve de bevoegdheden beperkt welke het decreet van 16-24 augustus 1790 op de rechterlijke organisatie aan de gemeentelijke overheid heeft verleend. Aangezien het niet in de bedoeling van de wetgever lag om de gemeenten elke bevoegdheid ter zake te ontnemen, werd dan ook expressis verbis in het tweede alinea van artikel 7 bepaald dat de gemeenteraden aanvullende verordeningen mogen uitvaardigen met hetzelfde doel als dat door de algemene verordeningen nagestreefd.

Het is duidelijk dat de verordeningen die de gemeenten op het stuk verder mogen uitvaardigen, niet in strijd mogen komen met de algemene verordeningen. De vraag blijft evenwel of de verordenende bevoegdheid van de gemeenteraad op het door het koninklijk besluit bestreken toepassingsgebied niet werd uitgesloten of dat integendeel de aan de gemeenteraden opgedragen bevoegdheid om aanvullende verordeningen betreffende de beoefening van het „kamperen” voor te schrijven niet juist tot doel had de bij koninklijk besluit vastgestelde algemene verordeningen aan de plaatselijke behoeften aan te passen.

Graag vernam ik van de geachte Minister welk standpunt de voogdijoverheid tegenover dit gestelde probleem inneemt. Hierbij zou kunnen uitgegaan van volgende concrete vragen: rekening gehouden dat artikel 29 van het koninklijk uitvoeringsbesluit van 29 oktober 1971 het „kamperen” op de openbare weg gedurende een onafgebroken tijdruimte van meer dan 24 uur verbiedt, kunnen de gemeenteraden bij gemotiveerde beslissing

- een algemeen verbod van „kamperen” op de openbare weg uitvaardigen hetzij voor het ganse grondgebied van de gemeente hetzij voor bepaalde wijken hetzij voor bepaaldelijk aangeduide openbare wegen?
- de bedoelde tijdruimte beperken tot b.v. 8 uur hetzij voor alle openbare wegen van de gemeente hetzij voor alle openbare wegen welke in een bepaalde wijk zijn gelegen hetzij voor bepaaldelijk aangeduide openbare wegen?

Antwoord

Uit de tekst zelf van artikel 7, 2° lid, van de wet van 30 april 1970 op het kamperen en van artikel 29, eerste lid, van het koninklijk besluit van 29 oktober 1971 betreffende het kamperen, vloeit voort dat de gemeenteraden bevoegd zijn om aanvullende politieverordeningen te nemen betreffende het kamperen.

Er bestaat geen decreet of besluit respectievelijk van de raad of van de Executieve van de Vlaamse Gemeenschap die de bevoegdheid van de gemeenteraad ter zake opheft.

Bij het uitoefenen van het administratief toezicht zal de Vlaamse Executieve er vooral op letten dat de bijkomende verordeningen van de gemeenteraden de bovenvermelde wetgeving niet schenden.

Vraag nr. 31
van 29 maart 1983
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS

Verkiezingen — Gemeentelijke belasting op de afgifte van administratieve documenten

In verband met verkiezingen bestaat er geen enkele overheidsbepaling die ter zake voorschrijft dat alle administratieve documenten of prestaties kosteloos moeten afgegeven of uitgevoerd worden.

Daaruit vloeit voort dat de betreffende gemeentebelasting moet geheven worden tenzij het gemeentelijk reglement vrijstelling voorziet.

Nochtans is een dergelijke belasting niet bevorderlijk voor de uitoefening van het democratisch kiesrecht, zodat mag aangenomen worden dat van overheidswege de aandacht van de gemeentebesturen daarop zal gevestigd worden, zoals dat gebeurd is i.v.m. de kandidaatstelling voor de gemeenteraadsverkiezingen.

Aangezien voor het recht op vrijstelling eerder de kiezers, gezien de kiesplicht, in aanmerking komen dan de kandidaten en gekozenen, lijkt het mij logisch dat

ter zake enig initiatief zou genomen worden, teneinde te komen tot een algemene toepassing.

Acht de geachte Minister het derhalve niet noodzakelijk richtlijnen te verstrekken, die de vrijstelling van de gemeentebelasting voor alle administratieve documenten en prestaties in kieszaken zouden bewerkstelligen?

Antwoord

Ik kan veel begrip opbrengen voor het standpunt van het geachte lid dat de afgifte van administratieve stukken in verband met verkiezingsaangelegenheden het best zonder kosten zou geschieden.

Toch acht ik het niet wenselijk deze kosteloosheid aan de gemeentebesturen op te leggen bij administratieve onderrichting, uitgaand van mijn ambt.

Een aanpassing van de teksten van de bestaande kieswetgevingen lijkt mij daarentegen de juiste weg.

Het geachte lid gelieve daarom haar verzoek te richten tot de heer Minister van Binnenlandse Zaken tot wiens bevoegdheid de voornoemde wetgevingen behoren.

Vraag nr. 32
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Intercommunale verenigingen — Herziening wetgeving

Vaak heeft de regering beloofd dat een globale herziening van de wet van 1 maart 1982 inzake de intercommunale verenigingen geboden is. Tot op heden is ter zake nog niets ondernomen. Deze verandering en aanvulling van de wet van 1922 is des te noodzakelijker, omdat per 1 januari 1983 de gemeenten andermaal nieuwe raden van beheer, comités van toezicht, enz. zullen benoemen.

Graag had ik vernomen welke stappen er ondernomen zijn om tot een globale herziening over te gaan van deze wet?

Op welke termijn mogen wij een initiatief ter zake verwachten?

Antwoord

Ik meen te weten dat wel degelijk initiatieven werden genomen met het oog op een herziening van de wet van 1 maart 1922 omtrent de vereniging van gemeenten tot nut van 't algemeen.

Enige concrete informatie kan ik evenwel niet bezorgen omdat, ingevolge de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de wetgeving zelf betreffende de intercommunale verenigingen, tot de bevoegdheid van de nationale wetgever blijft behoren. Wellicht kan de heer Minister van Binnenlandse Zaken in dat verband meer inlichtingen geven.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 25
van 14 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Personeel tewerkgesteld in een PMG — Loonkosten

In uw „richtlijnen aan PMG-centra” dd. 1 maart jl., staat onder artikel 9 te lezen dat, in aanvulling van het KB ter zake, naar gelang het aantal consultatieuren en het aantal niet-medische consultatieuren, het centrum een tussenkomst zal ontvangen voor zij het deeltijds, zij het voltijds, zij het een combinatie van beiden, tewerkgesteld personeel, t.t.z. teamlid.

Wat houdt deze tussenkomst precies in en hoeveel bedraagt zij? De ervaring vandaag leert dat consultaties in PMG-centra hoofdzakelijk gehouden worden door sociale en maatschappelijke assistenten, waarmee dan bedoeld wordt dat in de meeste werkende en erkende PMG-centra meer dan 50% van het werk geleverd wordt door deze mensen, uitzonderingen niet te na gesproken.

In het kader van een oriëntering naar echt extramuraal gezondheidswerk kan de vraag gesteld worden naar de wenselijkheid van een vergrote aanwezigheid van psychologen (en aanverwant geschoolde krachten). Zal deze opstelling ook doorslaggevend zijn voor de tussenkomst?

Antwoord

Het bedrag van de tussenkomst voor de loonkost personeel, tewerkgesteld in een PMG is bepaald in art. 9, littera 3 van het KB van 6 juli 1976 (BS van 26 augustus 1976). Dit artikel preciseert de tussenkomst in de bruto loonkosten van de teamleden. Het bedrag zelf is berekend in functie van het aantal openingsuren en van het aantal niet medische consultaties.

Het bedrag van de tussenkomst is begrensd tot de geïndexeerde weddeschalen 22/6 en 23/6 die aan de maatschappelijk assistenten, behorend tot het Rij kspersoneel worden uitbetaald.

Voor teamleden met een hogere vorming dan het diploma van maatschappelijk assistent, is geen hogere weddetoelage voorzien.

De toekomst zal moeten uitwijzen in hoeverre, binnen de budgettaire mogelijkheden een andere subsidiëringpolitiek kan worden gevoerd.

Vraag nr. 29
van 5 april 1983
van de heer J. VALKENIERS

DAC-projecten — Oprichting

Wij lezen in de krant van vandaag dat u voor het probleem van de opvang van zieke of gehandicapte kinderen denkt aan de oprichting van DAC-projecten... op aanraden van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid.

Hoever staan de besprekingen in deze zaak?

Acht de geachte Minister dit haalbaar?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ik de problematiek van de opvang van zieke of gehandicapte kinderen inderdaad ondermeer poog op te lossen via het Derde Arbeidscircuit.

Ter zake heb ik een type-project uitgewerkt dat betrekking heeft op:

- de thuisopvang van zieke en gehandicapte kinderen via kinderdagverblijven en diensten voor ont-haalmoeders ;
- de opvang van gehandicapte kinderen in kinderdagverblijven ;
- het tewerkstellen van keuken- en onderhoudspersoneel in de kinderdagverblijven.

Dit project wordt momenteel besproken binnen het kader van het door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve uitgewerkte tewerkstellingsplan.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTE LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 69
(zitting 1981-1982)
van 11 mei 1982
van de heer J. GABRIELS

Gemeentebesturen in Vlaanderen — Inventarisatie onbekende kavels

Volgens het KB van 8 januari 1981 werd aan de plaatselijke gemeentebesturen van Vlaanderen gevraagd om een inventaris te maken van de onbebouwde kavels in alle Vlaamse gemeenten.

Graag had ik dienaangaande het volgende willen vernemen.

1. Welke resultaten hebben deze inventarisatieopdracht opgeleverd bij alle gemeentebesturen van Vlaanderen, inclusief Brussel-Hoofdstad en agglomeratie?
2. Hoeveel onbebouwde kavels zijn er per provincie?
3. Hoeveel gemeenten hebben hun medewerking niet verleend aan deze inventarisatie?
4. Mag ik voor Limburg een overzicht per gemeente wat betreft punt 2?

Antwoord

In aansluiting met mijn voorlopig antwoord kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Door de wet van 28 juni 1978 werd aan de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimte-

lijke ordening en de stedenbouw een artikel, 63 par. 2, toegevoegd betrekking hebben op de inventarisatie van de onbebouwde percelen in niet-vervallen verkavelingen enerzijds en percelen in het woongebied (buiten goedgekeurde verkavelingen) anderzijds.

Bij koninklijk besluit van 8 januari 1980 (BS van 21 februari 1980) en bij omzendbrief van 13 februari 1980 (BS van 21 februari 1980) werden de uitvoeringsmodaliteiten van bedoelde inventarisatie bepaald en toegelicht.

De inventaris slaat op twee duidelijk onderscheiden zaken: de inventaris van de onbebouwde percelen in goedgekeurde verkavelingen enerzijds en de inventaris van de onbebouwde kadastrale percelen gelegen in diverse woongebieden van de gewestplannen anderzijds.

Opgemerkt weze dat, wat de percelen in het woongebied betreft, de inventaris die door de gemeente wordt opgemaakt, **betrekking** heeft op de onbebouwde kadastrale percelen.

Ben onbebouwd perceel kan echter in vele gevallen meerdere bouwpercelen omvatten. Bovendien dient opgemerkt dat niet alle onbebouwde kadastrale percelen, alhoewel gelegen in het woongebied, voor bebouwing in aanmerking kunnen komen.

In het woongebied horen immers nog andere functies dan het louter wonen thuis zoals infrastructuur (wegen), groene ruimten, openbare diensten, sport- en spelaccommodatie, toeristische infrastructuur, **socio-culturele** inrichtingen, e.d.

Dit heeft voor gevolg dat de inventaris van de onbebouwde kadastrale percelen gelegen in het woongebied van de gewestplannen en buiten goedgekeurde verkavelingen, moet geïnterpreteerd worden.

Uit stedenbouwkundig oogpunt is het van belang te weten welke bouw mogelijkheden er nog potentieel aanwezig zijn, onafgezien of het gaat om onbebouwde percelen in goedgekeurde verkavelingen of onbebouwde bouwpercelen die kunnen gevormd worden uit gronden gelegen in de woongebieden en niet deeluitmakend van een verkaveling.

Vandaar dat bij de raming van deze potentiële bouw mogelijkheden, door het bestuur geen uitsplitsing werd gedaan tussen bouwpercelen die reeds „de facto” bestaan, doordat ze deeluitmaken van een goedgekeurde verkaveling en bouwpercelen die mogelijks kunnen gevormd worden uit gronden die nog niet verkaveld zijn, maar wegens hun ligging in het woongebied hier theoretisch (en abstractie gemaakt van alle andere stedenbouwkundige criteria) kunnen voor in aanmerking komen.

Door het bestuur van de stedenbouw diende dan ook een raming te worden gemaakt van het aantal bouwpercelen dat mogelijk theoretisch en hypothetisch kan gevormd worden. Deze raming werd uitgevoerd aan de hand van de door de gemeente opgemaakte inventaris van de onbebouwde kadastrale percelen gelegen binnen het woongebied van de gewestplannen en de inventaris der onbebouwde percelen in goedgekeurde verkavelingen.

De door het bestuur vooropgestelde cijfers hebben betrekking op een raming van het potentieel aantal bouwpercelen die theoretisch aanwezig kunnen zijn in de diverse woongebieden van de gewestplannen, onafgezien of deze bouwpercelen behoren tot een goedgekeurde verkaveling of niet.

De raming is theoretisch want er kon geen rekening worden gehouden met plaatselijke omstandigheden. De raming is ook hypothetisch, want men diende uit te gaan van een aantal veronderstellingen. Er diende een breedte van de bouwpercelen vooropgesteld en er diende tevens aangenomen dat alle kadastrale percelen voor het oprichten van woningen in aanmerking komen. Het ware in deze optiek beter te spreken van het aantal equivalent onbebouwde bouwpercelen in de woongebieden. Bij de raming werden alle typen van woongebied (met inbegrip van de **woonuitbreidingsgebieden**) in rekening gebracht.

Omdat dit aantal equivalent niet exact kan berekend worden, heeft het bestuur twee ramingen gemaakt: een minimale en een maximale. Een en ander wordt bepaald door de veronderstelde **bebouingsdichtheden** die in het gebied waar de kadastrale percelen gelegen zijn mogelijks kunnen verwezenlijkt worden.

Uit stedenbouwkundig oogpunt is het echter wel aangewezen onderscheid te maken naar de aard van het woongebied waarin de bouwpercelen gelegen zijn. Zo moet onderscheid gemaakt worden tussen de ligging in een effectief woongebied enerzijds en een **woonuitbreidingsgebied** anderzijds.

In een woongebied kunnen de percelen (behoudens eventuele stedenbouwkundige vereisten die zich tegen

bebouwing zouden verzetten) praktisch onmiddellijk voor bebouwing in aanmerking komen.

De woonuitbreidingsgebieden zijn echter te aanzien als reservegebieden, die maar mogen benut worden wanneer de effectieve noodzaak is aangetoond. De ligging in een woonuitbreidingsgebied brengt dus niet „*ipso facto*” mee dat het gaat om bouwpercelen die onmiddellijk beschikbaar zijn.

De woonuitbreidingsgebieden vormen een belangrijk element in het bouwbeleid en het is dus noodzakelijk dat, bij het beschouwen van cijfers i.v.m. de potentiële bouwmooglijkheden duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de „effectieve” woongebieden (met inbegrip van de woongebieden met landelijk karakter, en de woonparken) enerzijds en de „reserve” woongebieden (zijnde de woonuitbreidingsgebieden en de woonreservegebieden).

Hierna volgen de statistische gegevens die door het Geachte Lid gevraagd werden:

- op de 315 gemeenten in Vlaanderen hebben momenteel 290 gemeenten de inventaris overgemaakt aan het Bestuur van de Stedebouw. De Brusselse agglomeratie behoort niet tot het gewest Vlaanderen en hieromtrent kunnen geen gegevens worden medegedeeld;
- de som van het aantal onbebouwde kavels in goedgekeurde verkavelingen en het aantal equivalent onbebouwde potentiële bouwpercelen in de woongebieden (van de gewestplannen) samen bedraagt per provincie (exclusief de 25 gemeenten waarvoor de gegevens nog worden ingewacht):

Provincie	Woongebied		Woongebied met landelijk karakter		Woonpark	WUB	Totaal	
	hypothese		hypothese				hypothese	
	I	II	I	II			I	II
Antwerpen	124.682	168.800	13.809	21.487	8.860	73.852	221.197	272.993
Limburg	72.740	91.132	24.897	41.710	790	63.288	161.715	196.920
Oost-Vlaanderen	89.120	114.792	16.408	28.972	2.024	81.959	189.511	227.747
Vlaams-Brabant	69.932	104.254	27.142	47.461	7.967	56.737	161.778	216.420
West-Vlaanderen	85.811	109.302	6.494	10.512	1.454	52.603	146.362	173.872
Vlaanderen	442.285	588.276	88.750	150.142	21.095	328.433	880.563	1.087.952

Onder Vlaams-Brabant wordt verstaan: de administratieve arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven.

- Voor 25 gemeenten wordt de inventaris nog ingewacht.
- Het overzicht der gemeenten in de provincie Limburg kan als volgt worden samengevat:

Gemeenten	Woongebied		Woongebied met landelijk karakter		Woonpark	WUB	Totaal	
	hypothese		hypothese				hypothese	
	I	II	I	II			I	II
Alken (*)								
As	817	1.148	229	418		1.209	2.255	2.769
Beringen (*)								
Bilzen	2.878	3.708	1.975	3.308		1.079	5.932	8.095
Bocholt	955	1.258	725	1.315		947	2.627	3.520
Borgloon	723	972	758	1.163		581	2.062	2.716
Bree	1.370	1.664	604	977		1.112	3.086	3.753
Diepenbeek	1.195	1.721	746	1.124		2.735	4.676	5.580
Dilsen	1.658	2.487	697	1.484	7	1.445	3.707	5.423
Genk	13.350	19.264	47	50		14.452	32.849	33.766
Gingelom	9	12	754	1.340		274	1.037	1.626
Halen	508	737	326	629		644	1.478	2.010
Ham (*)								
Hamont-Achel (*)								
Hasselt	6.234	8.275	1.365	2.166	23	7.884	15.506	18.348
Hechtel-Eksel	1.361	1.935	349	616	54	868	2.632	3.473
Heers	208	269	1.215	1.645		44	1.467	1.958
Herk-de-Stad	586	806	610	1.061		1.360	2.556	3.227
Herstappe	0		41	52		0	41	52
Heusden-Zolder	4.003	5.277	468	745	236	2.746	7.453	9.000
Hoeselt (*)								
Houthalen-Helchteren	3.369	4.737	224	393		2.848	6.441	7.978
Kinrooi	616	832	656	1.197		642	1.914	2.671
Kortesseem	210	283	547	857		264	1.021	1.404
Lanaken (*)								
Leopoldsburg (*)								
Lommel	12.293	13.557	1.077	1.362		2.845	16.215	17.764
Lummen	386	478	1.733	2.563	6	1.374	3.499	4.421
Maaseik (*)								
Maasmechelen	1.991	3.949	422	1.022	219	1.788	4.420	6.978
Meeuwen-Gruitrode	655	1.030	834	1.517	74	831	2.394	3.452
Neerpelt	1.887	2.219	853	1.294	173	1.950	4.863	5.636
Nieuwerkerken	451	527	398	735		285	1.134	1.547
Opglabbeek (*)								
Overpelt	1.402	2.183	398	854		1.661	3.461	4.698
Peer	1.234	1.659	537	1.139		1.780	3.551	4.578
Riemst	464	745	1.179	2.103		857	2.500	3.705
Sint-Truiden	3.046	3.657	2.011	3.164		2.983	8.040	9.804
Tessenderlo	1.320	1.957	602	1.012		1.997	3.919	4.966
Tongeren (*)								
Voeren (*)								
Wellen	238	283	763	1.184		330	1.331	1.797
Zonhoven	2.117	3.020	837	1.569		2.657	5.611	7.246
Zutendaal	308	489	500	975		818	1.626	2.282

(*) Geen gegevens beschikbaar.

Vraag nr. 121
(zitting 1981-1982)
van 14 oktober 1982
van de heer H. DE LOOR

Bouwpremieaanvragen — Personeel belast met onderzoek

Uit artikel 5, § 4 van het koninklijk besluit van 25 augustus 1980 tot instelling, voor het Vlaamse Gewest, van bouwpremies voor het oprichten of verwerken van nieuwe woningen gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Executieve van 31 maart 1982, blijkt dat de ambtenaren van het bestuur van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening bevoegd zijn, voor het onderzoek naar het al of niet vervullen van de in

voornoemd artikel gestelde voorwaarden, om tot het genot van een bouwpremie te worden toegelaten.

Graag hadden we van de geachte Minister het volgende vernomen.

1. Welke diensten zijn er bevoegd, tot het verrichten van deze onderzoeken, in casu nieuwbouw?
2. Welke ambtenaren zijn er bevoegd, zo er reeds een premie-aanvraag werd ingediend en er een nieuw attest — zoals in artikel 5, § 4 wordt gestipuleerd — dient opgemaakt ten gevolge van eventuele planwijzigingen?
3. Hoeveel ambtenaren of beambten verrichten de in 1. en 2. gestelde onderzoeken?

4. Welk diploma hebben deze functionarissen?
5. Welke opleiding — afgezien van hun administratieve graad — hebben deze functionarissen gehad in functie van deze onderzoeken?
6. Zo deze opleiding in de dienst zelf gebeurde:
  - a. hoelang duurde deze opleiding;
  - b. welke kwalificaties of opleiding in functie van deze onderzoeken hebben of hadden de beambten of ambtenaren — hun administratieve graad buiten beschouwing gelaten — die instonden of instaan voor de opleiding van de onderzoekende beambten of ambtenaren?

Aanvullend antwoord

In aansluiting met mijn voorlopig antwoord op zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Vooreerst dient opgemerkt dat de bevoegdheid van het Bestuur van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening bij het behandelen van bouwpremieaanvragen zeer beperkt is.

Volgens artikel 5, par. 1 en 3, van het KB van 25 augustus 1980 blijkt dat het Bestuur van de Stedebouw enkel tussenkomt voor het opmeten van de totale oppervlakte van de woning waarvoor een bouwpremie wordt aangevraagd. Deze opmeting gebeurt op het bouwplan dat bij de bouwaanvraag is gevoegd. Het bestuur levert het attest A af, indien de bouwaanvraag inzake oppervlakte voldoet aan de gestelde normen en de bouwvergunning kan verleend worden.

Deze opmetingstaak in het Bestuur van de Stedebouw wordt uitgevoerd door de ambtenaren op de Provinciale Directie van de Stedebouw, die de bouwaanvragen behandelen. Deze ambtenaren zijn meestal architecten of ingenieurs, zij worden in hun taak bijgestaan door uitvoerend personeel.

Het verder onderzoek van de bouwpremieaanvraag gebeurt door ambtenaren van het Bestuur van de Huisvesting.

Vraag nr. 33 van 30 december 1982 van de heer O. MEYNTJENS

Vlaamse Gewest — Vergoedingen wegens planschade

Volgens Artikel 37, van de Wet van 29 maart 1962 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zijn het Rijk of de gemeente debiteur van de vergoedingen wegens planschade.

De Vlaamse gewestplannen werden alle door het Rijk vastgelegd.

1. a. Blijft het Rijk bij de uitvoering van deze gewestplannen debiteur voor de vergoedingen wegens planschade?
- b. Kan het Vlaamse gewest zich als debiteur ter zake beschouwen?
Zo ja, op welke rechtsgrond?

2. Kan de geachte Minister mij mededelen hoeveel procedures er in het Vlaamse Gewest aanhangig zijn met betrekking tot deze gewestplannen, inzonderheid wat betreft woonplaats eisen, ligging van percelen, oppervlakte van percelen en gevraagde vergoedingen?

Aanvullend antwoord

In aansluiting met het antwoord reeds verstrekt op zijn parlementaire vraag kan ik wat punt 2 betreft volgende informatie verstrekken.

Momenteel zijn er voor de rechtbanken en hoven van beroep 348 gedingen aanhangig, welke betrekking hebben op vorderingen tot planschade, gelegen in het Vlaamse Gewest. Per provincie ziet de onderverdeling er als volgt uit:

Antwerpen	55
Vlaams Brabant	173
Limburg	41
Oost-Vlaanderen	32
West-Vlaanderen	47

Aangaande de door het geachte lid gevraagde gegevens inzake de oppervlakte van de percelen en de gevraagde vergoedingen, moet worden gesteld dat het voor het bestuur vrijwel onmogelijk is een gedetailleerd overzicht te geven, vermits in talrijke dossiers noch de oppervlakte, noch het globaal bedrag der gevraagde vergoedingen is uitgedrukt.

Vraag nr. 63 van 18 januari 1983 van de heer R. VANDEKERCKHOVE

Limburgs Maasland — Zonering, oppervlakte en nabestemming van de grindzones

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen ?

1. Hoeveel is de grootte, uitgedrukt in ha, aangegeven voor alle grindzones zoals zij momenteel op het gewestplan voor het Limburgse maasland zijn ingetekend?
2. Hoe zal de nabestemming van deze grindzones gerealiseerd worden en welke is de grootte, in ha uitgedrukt, van de nabestemmingen der effectieve grindzones en de reserve-grindzones?
3. a. De herstructureringswerken die gebeurden in de grindgroeven van bedrijven die aangesloten zijn bij de SV IML met name de bedragen die hiervoor geïnvesteerd werden en de oppervlakte waarop de herstructureringswerken betrekking hadden in de jaren 1978, 1979, 1980, 1981 en 1982?
- b. De herstructureringswerken die uitgevoerd werden door de grindbedrijven die niet aangesloten zijn bij de SV IML en zelf moeten instaan voor de realisatie van de nabestemming met name de werken per bedrijf en de gerealiseerde herstructurering in de loop van de jaren 1978, 1979, 1980, 1981 en 1982?

Aanvullend antwoord

In aansluiting met mijn voorlopig antwoord op zijn parlementaire vraag, kan ik het geachte lid de volgende informatie verschaffen.

1. Het gewestplan Limburgs Maasland, zoals het goedgekeurd werd bij koninklijk besluit dd. 1/9/ 1980, bevat 2.451 ha grindontginningsgebied. Deze 2.451 ha kunnen onderverdeeld worden in 1.592 ha ontginningsgebied, 67 ha uitbreiding van ontginningsgebied, 682 ha reservegebied voor ontginning en 110 ha uitbreiding van ontginningsgebied in een waterwinningsgebied.
2. De nabestemming wordt geregeld via de af te leveren vergunningen, zowel de vergunning tot reliëfwijziging als de exploitatievergunning. In principe wordt de derde fase van de reliëfwijziging slechts vergund nadat de eerste fase van het herstel gerealiseerd is.
De nabestemming van de grintzones is als volgt vastgelegd :
614 ha recreatie waarvan 556 in het ontginningsgebied en 58 in het reservegebied voor ontginning.
334 ha voor gemeenschapsvoorzieningen waarvan 131 ha in het ontginningsgebied en 203 in het reservegebied voor ontginning.
216 ha industriegebied waarvan 106 ha in het ontginningsgebied en 110 ha in de uitbreiding van ontginningsgebied in een waterwinningsgebied.
324 ha groenzone waarvan 182 ha in het ontginningsgebied, 32 ha in de uitbreiding van het ontginningsgebied en 110 ha in het reservegebied voor ontginning.
963 ha agrarisch gebied waarvan 617 ha in het ontginningsgebied, 35 ha in de uitbreiding van de ontginning en 311 ha in het reservegebied voor ontginning.
3. Wat de herstructurering betreft valt de uitvoering van deze werken onder de bevoegdheid van mijn bestuur. Mijn bestuur kan evenmin een onderscheid maken tussen de bedrijven die al of niet bij de SV IML zijn aangesloten. Het bestuur beschikt over geen gegevens betreffende de geïnvesteerde bedragen.

Per zone kunnen wel volgende ruimtelijke gegevens over de reeds uitgevoerde herstructurering medegedeeld worden.

Zone Kinrooi

- In deze zone wordt het watersportcentrum „De Spanjaerd” uitgebouwd. Deze zone voor actieve recreatie omvat zowel een zone voor dagrecreatie als een zone voor verblijfsrecreatie.
- Een beperkt gedeelte van de zone wordt door de ontginning aangevuld.

Zone Maaseik-Aldeneik

- In deze zone wordt het recreatieoord „ Heeren-

laak” met een dagrecreatief — en een verblijfsrecreatief gedeelte uitgebouwd.

- Ongeveer 60 ha werd als landbouwgrond heraangevuld rond de gerestaureerde boerderij Klauwenhof.

Zones ten zuiden van de E.39 in de Maasvallei

- In een eerste fase wordt, in het kader van de verbreding van het Albertkanaal, door het Ministerie van Openbare Werken ongeveer 45 ha gesaneerd. Na verloop van het werk zullen hier ongeveer 100 ha gesaneerd zijn.

Witzand en grintgroeven op Kempisch plateau te Maasmechelen

- Op basis van aanvaarde landschapsreconstruatieplannen wordt in deze groeven bij het herstel prioriteit gegeven aan een passieve recreatieve functie.

Voor de andere groeven werd tot op heden geen globaal herstructureringsplan aanvaard. Door de producenten worden slechts partiële aanvullingen uitgevoerd. Voor de Bergerven, Negenoord en Bichterweerd wordt thans nog over de herstructurering onderhandeld.

Vraag nr. 66

(zitting 1981-1982)

van 11 mei 1982

van de heer A. DE BEUL

Private atoomschuilkelders — Vergunning

Momenteel wordt door bepaalde bouwfirma's de bouw en het bezit van privaat atoomschuilkelders aangeprezen, zonder dat criteria zijn vastgesteld waaraan deze kelders moeten beantwoorden. Bovendien wordt door sommige firma's de bouw en het bezit van een privaat schuilkelder als een toekomstige verplichting voorgesteld.

Hiermee wordt op een ongezonde manier ingespeeld op gevoelens van onrust en onzekerheid bij bepaalde delen van de bevolking.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen :

- hoeveel bouwvergunningen voor dergelijke private atoomschuilkelders tot nu toe werden uitgereikt?
- of de Minister de verlening van een dergelijke vergunning wel correct acht, ermee rekening houdend dat daardoor wordt meegewerkt aan een bepaalde vorm van misleiding.

Aanvullend antwoord

In aansluiting met mijn eerste antwoord op zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

De statistieken betreffende de afgeleverde bouwvergunningen, bijgehouden door het Bestuur van de Stedebouw, maken geen gedetailleerd onderscheid naar het type van bouwwerk, zodat het statistisch niet mogelijk is gegevens te verstrekken omtrent het aan-

tal bouwvergunningen voor de bouw van private atoomschuilkelders die tot nu toe zouden uitgereikt zijn.

Bij ontstentenis aan concrete gegevens werd contact genomen met elk van de provinciale directies. Uit de ingewonnen inlichtingen blijkt dat tot nu toe aldaar geen enkele bouwaanvraag voor de bouw van private atoomschuilkelders bekend is.

Dit neemt niet weg dat bepaalde bestaande gebouwen (kelders b.v.) kunnen ingericht zijn als atoomschuilplaats.

Wanneer deze inrichtingswerken niet gepaard gaan met bouwwerken die onder toepassing vallen van art. 44 van de wet op de stedenbouw, en er dus geen bouwvergunning werd aangevraagd, zijn deze werken uiteraard niet bekend bij het Bestuur van de Stedenbouw.

Vraag nr. 77
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Exploitatie- en bouwvergunningen — Gelijktijdige aflevering

Tot op heden worden exploitatievergunningen en bouwvergunningen steeds los van elkaar verleend. Dit geeft soms aanleiding tot zeer merkwaardige situaties. Reeds jaren spreekt men over het samen afleveren van beide vergunningen.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen op welke termijn hij in de Vlaamse Raad ter zake een nieuw ontwerp van decreet zal indienen om deze vergunningen gelijktijdig af te leveren?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat een ontwerp-decreet tot koppeling van de bouw- en exploitatievergunning onlangs aan de Vlaamse Executieve werd voorgelegd. Deze heeft zijn principiële instemming met het voorstel betuigd om het ontwerp voor advies voor te leggen aan de Raad van State.

Van mijnentwege wordt al het mogelijke gedaan om ten spoedigste een ontwerp-decreet te kunnen indienen bij de Vlaamse Raad.

Vraag nr. 78
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Sint-Jozefskapelletje te Genoelselderen — Restauratie

Aan uw collega de heer Poma stelde ik reeds de vraag naar de restauratie van het Sint-Jozefskapelletje in het Groot Bos te Genoelselderen, eigendom van Waters en Bossen.

Mag ik van u vernemen op welke termijn dit kapelletje zal gerestaureerd worden?

Antwoord

Het Sint-Jozefskapelletje te Genoelselderen heeft slechts een geringe historische betekenis.

Hoge restauratiekosten zijn niet te verantwoorden voor een bouwwerk met geringe historische en esthetische waarde.

Het kapelletje is gebouwd in gewone baksteen met een golfplaten dak en staat zo goed als op invallen.

Een krediet voor herstelling is niet voorhanden.

Vraag nr. 79
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Zichen- Zussen- Bolder (Riemst) — Voorkoming van instortingen tengevolge van mergelwinningen

Zoals de Minister ongetwijfeld bekend is, kampt de gemeente Riemst reeds jaren met het probleem van instortingen in de deelgemeente Zichen-Zussen-Bolder ingevolge jarenlange uitgravingen van het gebied voor het winnen van mergel. Vaak is dat op onverantwoorde en niet planmatige wijze gebeurd.

Het uitvoeren van verstevigingswerken hetzij op privé domein hetzij op openbaar domein is een zeer kostelijke aangelegenheid.

Het gemeentebestuur blijft met het probleem zitten dat dit financieel niet haalbaar is.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen.

1. Welke stappen heeft de nationale overheid tot op heden ondernomen om de gemeente Riemst behulpzaam te zijn met dit probleem?
2. Acht de Minister het niet nodig om ter zake de nodige steun en hulp te bieden, zowel in financieel als materiaal opzicht, om verstevigingswerken uit te voeren, die de leefbaarheid van met name de deelgemeente Zussen kan verhogen?
3. Is in het kader van de EEG een mogelijkheid aanwezig van financiële steunverlening? Via welke procedure kan de gemeente Riemst ter zake de nodige stappen ondernemen?
4. Welke mogelijkheden zijn er aanwezig, naar analogie van de mijnschade in de Limburgse Kempen, mensen die getroffen worden buiten hun schuld met de gevolgen van allerlei verzakkingen financieel te ondersteunen?
5. Welke mogelijkheden zijn er op het vlak van verkeersinfrastructuur (versteviging van wegen, aanleggen van riolering...) aanwezig om ter zake aan deze gemeente de nodige steun te verlenen?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

Binnen het kader van mijn bevoegdheden beschik ik bij mijn begrotingskredieten niet over een post om gemeenten steun te verlenen bij het uitvoeren van verstevigingswerken hetzij op privé-domein, hetzij op openbaar domein, ter voorkoming van instortingen ingevolge ondergrondse mergelwinning.

De vraag stelt zich trouwens of niet een gelijkaardige regeling kan getroffen worden, als deze die gevolgd wordt bij het voorkomen van bovengrondse instor-

tingen bij mijnverzakkingen in de Limburgse Mijnstreek.

Voor zover uit ingewonnen inlichtingen blijkt worden de bovengrondse instortingen veroorzaakt door ondergrondse delfstofwinning hersteld rechtstreeks of onrechtstreeks door de instantie die de instorting veroorzaakt, met name de exploitant van de winning. Deze dient ook de nodige maatregelen te treffen ter voorkoming van deze instortingen.

Vraag nr. 80
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Plateau van Caestert en Margraten — Belgisch-Nederlands overleg betreffende de mergelwinning

Eind 1982 heeft de Raad van de Waterstaat een advies uitgebracht aan de Minister van Verkeer en Waterstaat inzake de mogelijke winning van mergel op het Plateau van Margraten. In haar advies wijst de Raad van de Waterstaat er op dat een aantal alternatieven onderzocht kunnen worden voor de winning op het Plateau van Margraten. Nl. continuëring van de import van Klinker via de fabriek te Lixhe bij Wezet en eventueel via de invoer van mergel uit België.

Een in te stellen commissie zal ter zake de mogelijkheden onderzoeken. Wat de continuëring betreft van levering van klinker uit Lixhe meent de NV EMCI dat dit om bedrijfseconomische redenen slechts haalbaar is tot 1995. Over de invoer van mergel zegt men dat een concessieverlening voor een buitenlands bedrijf i.c. Enci uitgesloten is omdat de regeringen ter zake hun eigen verantwoordelijkheid behouden.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen.

1. Is er via uw departement overleg met de bevoegde Nederlandse overheid over grensoverschrijdende concessieverlening inzake mergelwinning en levering van klinker?
2. In hoeverre is uw departement betrokken bij het zoeken naar alternatieven voor het winnen van mergel op het Plateau van Margraten via de Raad van de Waterstaat in Den Haag?
Zo neen, lijkt het niet logisch dat ter zake stappen ondernomen worden?
3. Is het juist dat er in Benelux verband overleg wordt gevoerd om te komen tot een gecoördineerd beleid inzake grensoverschrijdende problemen?
Is de mergelwinning daarvan een onderdeel?

Antwoord

Gevolgsgevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden :

1. het verlenen van concessies behoort tot de bevoegdheid van het Mijnwezen dat ressorteert onder de bevoegdheid van de Minister van Economische Zaken. Het Vlaamse Gewest is enkel bezorgd voor het afleveren van bouwvergunningen voor het wijzigen van het reliëf van de bodem, die mochten nodig zijn voor dergelijke concessies;

2. in het kader van de ruimtelijke ordening verlopen de besprekingen voor grensoverschrijdende problemen via de Belgisch-Nederlandse-Luxemburgse Unie (BENELUX), waarin een bijzondere commissie voor de ruimtelijke ordening bestaat;
3. het probleem van de mergelwinning is ter sprake gebracht in de commissie Oost, een subcommissie van de hogergenoemde bijzondere commissie voor de ruimtelijke ordening, meer bepaald n.a.v. de bespreking van het ontwerp-gewestplan Sint-Truiden-Tongeren. Tevens werd dit probleem ter sprake gebracht in het kader van de BENELUX naar aanleiding van de bespreking van de grensoverschrijdende landschapsparken zoals het Mergelland en de grensoverschrijdende natuurgebieden.

Vraag nr. 81
van 30 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Vlaamse Gewest — Reglementering van de jacht

Graag vernam ik de stand van zaken betreffende het voorstel van decreet houdende de reglementering van de jacht. Meer bepaald de gevolgen die aan het advies van de Commissie belast met de studie van dit voorstel, gegeven werden, boeien bijzonder.

De dag van vandaag wordt immers gemakkelijk gehoor gevonden voor het argument dat met de toepassing van het decreet meteen een „grote” bron van inkomsten voor het Gewest zou verdwijnen. Wat denkt de Minister van de andere argumenten die als besluiten voorkomen in hogergenoemd advies?

Antwoord

Hoewel dit niet uitdrukkelijk wordt gesteld, leid ik uit de vraagstelling af dat het geachte lid het voorstel van decreet bedoelt houdende reglementering van de jacht, ingediend bij de Vlaamse Raad door de heer G. Temmerman (stuk 13 I/1, zitting 1981-1982).

De Vlaamse Hoge Jachtraad bracht daarover advies uit op 30 november 1982.

Dit advies wordt thans bestudeerd, rekening houdend met het geheel van de problemen met betrekking tot de jacht in het Vlaamse Gewest, met de andere initiatieven ter zake, onder meer het voorstel van decreet ingediend bij de Vlaamse Raad door de heer Verberckmoes en met de internationale overeenkomsten waarbij België partij is.

Vraag nr. 82
van 30 maart 1983
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Sportaccommodatie in ambachtelijke- en industriezones — Oprichting van gebouwen

Begin augustus 1981 hechtte de Vlaamse Executieve haar goedkeuring aan een nota (28/12/72/ART.20-SPT-AC-AMBZ/1-4CR/5 1/MP) met betrekking tot sportaccommodaties in ambachtelijke en industriezones.

De tekst uitgaande van de Staatssecretaris voor Streekeconomie en Ruimtelijke ordening was een addendum bij de toelichting van art. 20 van het KB van 28.12.1972.

Graag vernam ik hieromtrent van de geachte Minister.

1. In hoeveel gevallen werden de voorwaarden, gestipuleerd in deze tekst, gerealiseerd, en welke waren deze?
2. Hoeveel gevallen werden afgewezen op basis van deze nota en welke waren ze?
3. Hoeveel beliep het totaal aantal vragen en welke waren deze?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid antwoorden dat de statistieken die door het Bestuur van de Stedebouw worden opgesteld, niet worden uitgesplitst naar de specifieke aard van het gebouw waarop de bouwaanvraag betrekking heeft, noch de aard van het gebied waarin ze volgens het gewestplan gelegen zijn. Het is derhalve niet mogelijk de gevraagde gegevens te verstrekken.

Vraag nr. 83 van 31 maart 1983 van de heer D. VERVAET

„De Kemmelberg” te Heuvelland — Inrichten van rally's, koersen en wedstrijden

De Kemmelberg is een uitzonderlijk mooi en relatief goed bewaard natuurgebied, gelegen in de fusiegemeente Heuvelland. Elk jaar, op het einde van juni, heeft dit gebied echter te lijden onder het verloop van vier weken oefenritten gevolgd door het uiteindelijk verloop van de 24-uren-van-Ieper.

De Commissie van Landschappen en Monumenten ging reeds in 1979 de ravage vaststellen die de rally had aangericht en vaardigde een verbod uit om nog langer de Kemmelberg te verwoesten.

De koersinrichters legden dit verbod echter naast zich neer en gingen gewoon verder met het organiseren van deze natuurverwoestende rally. Een deel van het parcours ligt nog steeds in de bossen van de Kemmelberg en is dus onwettelijk!

Kan de geachte Minister mij antwoorden op volgende vragen.

1. Bent u het met mij eens dat, gezien het verbod van de Commissie voor Landschappen en Monumenten, de koersinrichters door het blijven inrichten van deze rally, de wet overtreden?
2. Zo ja, wat gaat u ondernemen om in 1983 deze rally niet in de bossen van de Kemmelberg toe te laten?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden :

1. het inrichten en het houden van wedstrijden of rally's is geen werk of handeling dat onderworpen is aan de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedebouw en de ruimtelijke ordening.

Voor de toepassing van de wetgeving op de bescherming van monumenten en landschappen is de Gemeenschapsminister van Cultuur bevoegd.

2. zie punt 1.

Vraag nr. 84 van 1 april 1983 van de heer F. GEYSELINGS

Gebouwen in landbouwzone — Toepassing van artikel 11 van het KB

Het koninklijk besluit van 28/ 1211972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (BS 10/2/1973), artikel 11, 4-1 schrijft voor, ik citeer:

„De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijf fsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt en eveneens para-agrarische bedrijven.

Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter heeft.”
Einde citaat.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Bestaat er een lijst van landbouw-aan-verwante bedrijven die in de landbouwzone zijn toegelaten, mits eerbiediging van de 100 of 300 meter grens?
2. Zijn tuinhuizen en glasblazerijen in landbouwzones toegelaten?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

1. Wat betreft de toepassing van de zogenaamde „afstandsregel” van de 100 en 200 m kan verwezen worden naar de toelichting bij het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. In bijlage wordt copij gevoegd van de toelichting bij het betrokken punt.
2. Tuinhuisjes en glasblazerijen zijn niet in overeenstemming met de landbouwbestemming en kunnen derhalve in principe niet toegelaten worden in de landbouwzone. Evenwel moet de aandacht gevestigd worden op de bepalingen van hoofdstuk III van het KB van 28 december 1972 dat handelt

over de uitzonderingsgevallen, o.m. de bestaande gebouwen waarvan de bestemming niet met de voorschriften van het gewestplan overeenkomt, en de zogenaamde „opvullingsregel”.

De afstandsregel in het agrarisch gebied.

- a. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter.

Dit zijn bedrijven waarvan de landbouwproductie werkelijk industriële afmetingen aanneemt en er de kenmerken van vertoont. Hiermede zijn hoofdzakelijk grote **glastuinbouwbedrijven** bedoeld, die wegens verbrandingsgassen best uit de onmiddellijke buurt van (stedelijke) woongebieden worden gehouden.

- b. „... of voor intensieve veeteelt”.

Bepaalde bedrijfsinrichtingen zoals kippenhouderijen, varkenshouderijen en kalvermesterijen (zgn. „veredelingssector”) zijn praktisch volledig losgekomen van eigen voederwinning, en worden meer en meer op (klein) industriële schaal uitgebaat. Dit zijn de bedrijven die in artikel 11 worden bedoeld met „niet aan de grond gebonden intensieve veeteelt”. De merkwaardige expansie die deze sector tot nog toe vooral gekend heeft, is nog lang niet beëindigd. Deze sector biedt dikwijls *een* uitkomst voor vele te klein geworden bedrijven, die voor bedrijfsvergroting niet over voldoende grond kunnen beschikken. Wegens een voorlopig onvoldoende oplosbaar reukhinderprobleem dat door deze veredelingsbedrijven wordt gesteld op de rand waar het landbouwgebied aan het stedelijk woongebied (of zijn uitbreidingszone) paalt, dienen afstandsregels in acht genomen bij de afgifte van bouwvergunning voor bedrijfsgebouwen als nieuwe vestiging.

De afstandsregel bepaalt dat deze bedrijven mogen worden opgericht op ten minste 300 m van een woongebied of ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied.

Deze stedenbouwkundige beperking geldt dus niet voor bestaande bedrijven die in deze strook van 300 of 100 m zijn gelegen en die in verdere specialisering in de veredeling een uitkomst zien, noch voor woongebieden met landelijk karakter, voor zover het gaat om een agrarisch dorp of gehucht. Er wordt inderdaad van uitgegaan dat, buiten het (stedelijk) woongebied, elke bestaande inplanting van een gezinsbedrijf aan dit laatste het recht geeft om noodzakelijke ontwikkelingskansen te krijgen. Hetzelfde geldt voor woongebieden met landelijk karakter waarbinnen de woon- en landbouwfunctie volledig op gelijke voet zijn gesteld, namelijk de agrarische dorpen en gehuchten zoals vermeld op pag. 3 van artikel 6. Hier weze ook aangestipt dat artikel 22 betreffende de niet-vernieuwing van exploitatievergunningen op grond van stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften niet van toepassing is in de landbouwzone en in de woonzone met landelijk karakter, voor zover het gaat om een agrarisch dorp of gehucht.

De afstandsregel geldt ook niet op de grenzen van industrie- of dienstzones, groengebieden enz. De afstand respectievelijk van 300 en 100 m dient gemeten vanaf het geplande bedrijfsgebouw tot de grens van het woongebied of woonuitbreidingsgebied zoals ingetekend op het ontwerp-gewestplan of gewestplan.

R. DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 16
van 21 december 1982
van de heer G. BEERDEN

Limburg — A-bedden

Ik zou de geachte Minister dank weten mocht hij me kunnen inlichten over de volgende vraag:

Zijn er vooruitzichten dat de A-bedden in Limburg zouden verminderen of vermeerderen of verschuiven van localiteit.

Antwoord

De actuele toestand van de A-bedden voor dag- en nachtverpleging in Limburg is als volgt:

1. In de psychiatrische ziekenhuizen zijn er 270 erkende bedden met bezetting van 309 voor 350 geprogrammeerde bedden.
2. In de psychiatrische diensten van de algemene ziekenhuizen werden 60 A dag- en nachtbedden erkend, terwijl er in het totaal 110 werden geprogrammeerd.

Binnen de in 1976 vastgelegde programmering zijn er geen wijzigingen voorzien.

Vraag nr. 17
van 30 december 1982
van de heer J. VALKENIERS

Gezondheidsinstellingen — Nieuwe en vervangingsbedden

Hoeveel nieuwgebouwde gezondheidsinstellingen en delen van gezondheidsinstellingen mogen op de datum van heden niet worden opengesteld daar het niet gaat om een vervanging van bestaande bedden?

Hoeveel werden er wel opengesteld sedert het invoeren van deze stelregel? Waar bevinden zich deze gezondheidsinstellingen?

Graag de verdeling ervan over Vlaanderen, Brussel en Wallonië?

Ook de kostprijs van deze bedden.

Graag vernam ik ook van de in aanbouw zijnde en principieel toegestane bedden, verdeeld over de drie landsstroken, voor hoeveel het gaat om vervangingsbedden en voor hoeveel het totaal nieuwe bedden betreft?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten, dat het koninklijk besluit nr. 60 over de bijzondere machten alsmede het protocol, dat ik met de Minister van Sociale Zaken heb gesloten, het verbod inhouden over te gaan tot het uitvoeren van bouwplannen, die een verhoging van het aantal ziekenhuisbedden ten opzichte van de situatie op 1 juli 1982 tot gevolg hebben.

Op deze datum waren voor de Vlaamse Gemeenschap 38.578 bedden erkend tegenover 33.355 programmatorisch voorziene bedden hetzij 15,7 % boven het aantal geprogrammeerde bedden.

Daarenboven zijn er in de Vlaamse Gemeenschap nog 2.902 bedden in aanbouw en 1.578 bedden in een ontwerpfase.

Vraag nr. 27
van 16 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Metaalgieterijen in België — Longkanker bij arbeiders

Aan de hand van gegevens, verstrekt door het Britse Ministerie van Volksgezondheid werd door deskundigen uitgemaakt dat arbeiders van staalgieterijen opvallend meer door kanker worden aangetast dan elders werkende en even oude werknemers.

De levensloop van 10.000 mannen die in een gieterij hebben gewerkt, werd 20 jaar lang bestendig gevolgd. Reeds 1/5 van deze arbeiders zijn gestorven. Longkanker kwam meer voor dan de algemene gezondheidsstatistieken normaal te kennen geven.

Kan de geachte Minister mij zeggen of in België hierover gegevens bekend zijn en welke maatregelen de Belgische staalgieterijen treffen om de arbeiders tegen longkanker en mogelijke andere beroepsziekten te beschermen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgend antwoord te verstrekken op de door hem gestelde vragen.

Momenteel beschikken wij in België nog niet over kwantitatieve gegevens over de incidentie van longkanker bij arbeiders van staalgieterij.

Toch is heï voldoende gekend dat in deze sector verschillende factoren aanwezig zijn, waarvan geweten is of vermoed wordt dat zij kankerverwekkend kunnen zijn.

Hierbij kunnen de zware metalen als cadmium, nikkel en chroom worden vermeld als vermoedelijk en benzopyreen en asbest als zeker kankerverwekkend.

Als preventieve maatregelen tegen deze en andere beroepsrisiko's, zoals silikose, asbestose, beroepsdoofheid, hitteblootstelling met infrarode stralen en diverse letsels van het ademhalingsstelsel kunnen worden vermeld :

1. De verplichte aangifte van elke beroepsziekte met de mogelijkheid tot preventieve verwijdering uit het risico.

2. Het dragen van beschermingskledij, waarbij ook stofmaskers en gehoorbescherming horen.
3. Een efficiënte afzuiging en ventilatie, waarbij de concentratie der toxische stoffen onder de TLV-waarde wordt gebracht.
4. Het realiseren van een goede hygiëne in de werkplaatsen. Deze behelst onder meer een afdoende stofbestrijding.
5. De opleiding van het te werk gesteld personeel dat wordt voorgelicht over de bestaande risico's en de maatregelen van persoonlijke hygiëne om zich hiertegen te beschermen.

Vraag nr. 28
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

„General Motors” in Vlaanderen — Kankergezwellen bij werknemers

Ik lees in „De Morgen” van 10/3/1983 dat een medisch onderzoek in de Verenigde Staten heeft uitgezonden dat méér dan normaal kankergevallen voorkomen bij arbeiders, tewerkgesteld bij de Amerikaanse General Motors. Uit de medische onderzoeken blijkt dat GM-werknemers een ongewoon hoog risico lopen om aangetast te worden door kanker. Gezwellen aan aars en ruggegraat lopen driemaal hoger dan het nationaal gemiddelde. Ook General Motors heeft in Vlaanderen afdelingen waarin enkele duizenden mensen werk vinden.

Graag verneem ik van de geachte Minister.

1. Of in Vlaanderen hieromtrent cijfers bekend zijn en in bevestigend geval wat is hiervan de uitslag en wat wordt gedaan om de werknemers tegen de gezondheidsbedreigende risico's te beschermen?
2. In ontkennend geval zou het niet gewenst zijn in de Verenigde Staten hieromtrent navraag te doen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid op de gestelde vraag volgend antwoord te verstrekken :

Arbeiders in de automobielsector zijn blootgesteld aan verschillende cancerogene stoffen maar van typische lokalisaties op aars en ruggegraat zijn ons geen gegevens bekend, tenzij met dit laatste aandoeningen van het beenmerg, zoals leukemieën, worden bedoeld.

Deze laatste kunnen veroorzaakt zijn door benzeen en sommige van haar derivaten, die in sommige lijnen en mogelijks ook in oplosmiddelen van verfstoffen kunnen worden gebruikt.

Hierbij kunnen ook chroomderivaten worden vermeld waarvan de kankerverwekkende eigenschappen worden vermoed.

In Vlaanderen werden echter bij de arbeiders van deze sector tot nog toe geen kankers vastgesteld, die konden worden in verband gebracht met hun beroepsactiviteiten.

De preventieve maatregelen, die er gebruikelijk zijn, kunnen hier een rol spelen.

Hierbij dienen vermeld: een afdoende afzuiging die de concentratie schadelijke stoffen in de atmosfeer tot een minimum herleidt en het dragen van beschermkledij met maskers voorzien van luchttoevoer, die elke contact met deze stoffen voorkomt.

Het lijkt ons verder niet aangewezen, op grond van het aangehaalde krantenartikelje, in de Verenigde Staten hieromtrent navraag te doen.

Ook in ons land wordt de internationale wetenschappelijke pers met de nodige aandacht doorgelicht zodat belangrijke publikaties hier niet ongemerkt zullen voorbijgaan.

Vraag nr. 29
van 21 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Centra voor geestelijke gezondheidszorg — Adviescommissie

U zegt dat een van de opdrachten van de centra voor geestelijke gezondheidszorg de preventieve gezondheidsactie is, naast de taak in het kader van de sociale psychiatrie.

Suggesties worden verwacht van de daartoe onlangs opgerichte adviescommissie.

Graag vernamen wij hoe deze commissie is samengesteld?

Zijn er reeds adviezen verstrekt?

Hoeveel bedragen de van uw departement afkomstige middelen voor de centra voor geestelijke gezondheidszorg?

In hoeverre houdt u op dit vlak contacten met de PMG-centra en CGSO's die naar onze mening toch ook hier een deel van de preventieve gezondheidszorg op zich kunnen nemen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat het comité van advies van de diensten voor geestelijke gezondheidszorg van de Vlaamse Gemeenschap werd opgericht bij decreet van 25 januari 1983. Dit decreet verscheen in het Belgisch Staatsblad van 30 maart 1983.

Dit comité is als volgt samengesteld:

- a. zes vertegenwoordigers van de inrichtende machten van de centra voor geestelijke gezondheidszorg;
- b. zes vertegenwoordigers van de equipes;
- c. twee vertegenwoordigers van de huisartsen, voorgedragen door de Wetenschappelijke Vereniging van Vlaamse Huisartsen;
- d. twee vertegenwoordigers van de ziekenfondsen;
- e. een vertegenwoordiger van de openbare sector der psychiatrische inrichtingen;

f. een vertegenwoordiger van de vrije sector der psychiatrische inrichtingen;

g. een vertegenwoordiger van de openbare sector van de preventieve gezondheidszorg;

h. een vertegenwoordiger van de vrije sector van de preventieve gezondheidszorg.

De officiële installatie van dit comité zal wellicht in de loop van de maand mei plaatsvinden.

De begroting 1982 voor de diensten voor geestelijke gezondheidszorg van de Vlaamse Gemeenschap bedroeg : 262.800.000, — F.

De prematrimoniale, matrimoniale en gezinsconsultatiecentra behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg, Mevrouw R. Steyaert. De diensten voor geestelijke gezondheidszorg onderhouden zelf een aantal contacten met de PMG-centra uit de regio waarin zij werkzaam zijn om tot een zekere coördinatie en taakafbakening te komen.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 68
van 2 februari 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Waterzuiveringsstation van Oostende — Beleid

Met zijn interview in de Standaard van 20 november 1982, maakt de geachte Gemeenschapsminister de publieke opinie kenbaar dat „De waterzuivering een fiasco is van 50 miljard en dat hij weigert dit beleid verder te zetten”.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me al dan niet bevestigen dat het grootste zuiveringsstation van België, te Oostende voor minder dan 10 procent met afvalwater belast is? Dat een belangrijk deel van de zuiveringscapaciteit van het station voorbestemd is voor de behandeling van het industrieel afvalwater van BASF (voorheen UCB) Oostende en dat uitsluitend voor deze behandeling een meeruitgave aan werkingskosten zou verbonden zijn, die geschat wordt op een paar miljoen frank per jaar?

Kan de geachte Gemeenschapsminister me een raming geven van wat de belastingsraad van het zuiveringsstation zou zijn in de toekomst, mits een maximale aansluiting van afvalwater? Wat zou het aandeel zijn van BASF?

Kan de heer Gemeenschapsminister me meedelen: wie voor het ontwerpen en de bouw van dit waterzuiveringsstation opdrachtgevend bestuur is? Aan wie werd het vóórontwerp, ontwerp en de technische leiding der werken toevertrouwd? Wat was de aard van de aanbestedingsprocedure en welke onderneming werd(en) belast met de uitvoering der werken? Welke Minister(s) heeft (hebben) het ontwerp, de aanbesteding(en) goedgekeurd en wanneer? Wat is de totale (geactualiseerde) kostprijs van het station en de erop aangesloten collector? Wat is de bijdrage van de staat, respectievelijk BASF (voorheen UCB) in deze investeringskosten?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna antwoord te vinden op de door hem gestelde vragen:

1. De Waterzuiveringsinstallatie te Oostende werkte in 1982 en werkt nog onderbelast. Dit betekent enkel de droogwederaanvoer van de stad Oostende (Oostende-Stene en Zandvoorde) op de zuivering continu kan behandeld worden. Bij regenweder wordt het verdunde afvalwater via overstorten afgeleid naar waterlopen.

Deze toestand is tijdelijk en komt door het feit dat de totale voorziene afvoer van het gezuiverd water niet mogelijk is. De bestaande afvoercapaciteit van de zuiveringsinstallatie, die mede bepalend is voor de toevoercapaciteit op de installatie, is beperkt tot het debiet dat kan geloosd worden op een ingebuisde waterloop.

De afvoerleidingen van de zuiveringsinstallatie konden om allerlei redenen niet vóór eind 1982 aanbesteed worden.

Het totale dossier ligt thans bij mijn administratie; de uitvoering van de werken is voorzien vanaf april 1983.

Volgende aansluitingswerken zijn thans in uitvoering of staan op het programma 1983 :

1. Aanleg collector Westende-Middelkerke
  2. Pompstation Middelkerke
  3. Persleidingen Middelkerke-Oostende
  4. Toevoerleidingen Bredene
2. Het eerste voorontwerp van de zuiveringsinstallatie werd opgemaakt op 28 mei 1971 waarbij werd aangenomen dat enkel het huishoudelijk afvalwater der bevolking van de aan te sluiten gemeenten zou behandeld worden (245.810 à 387.750 inwonerequivalenten).

Bij brief d.d. 7.1.1972 werd door de toenmalige Minister van Volksgezondheid gevraagd om te onderzoeken of de afvalwaters van UCB al dan niet voorgezuiverd in de geplande installatie moeten opgenomen worden. Tevens diende een beslissing getroffen omtrent de afvalwaters van het toekomstig industrieterrein gepland door de WIER en de stad Oostende.

Een nieuw voorontwerp werd opgemaakt nadat proeven op laboschaal uitgevoerd, de biologische afbreekbaarheid van mengsels industrieel-huishoudelijk afvalwater hadden aangetoond; er werden daarbij zeer goede resultaten bereikt.

Op 16.2.1973 werd de nieuwe studie voorgelegd. De nieuwe dimensionering gebeurde op basis van :
387.750 inw. eq. huishoudelijk afvalwater

100.000 inw. eq. industrieel afvalwater (industriegebied WIER)

160.000 inw. eq. industrieel afvalwater (UCB)

De studie werd door mijn voorganger goedgekeurd op 4.6.1973.

De lozing van het industrieel afvalwater van UCB werd contractueel vastgelegd nl. maximaal 160.000 inw. eq. (op basis van BOD 54 g) en een gemiddeld droogweder debiet van 513 m³/h met een maximum van 3.000 m³/h bij verdunning met regenwater.

De investering van de zuiveringsinstallatie, specifiek voor UCB, kan geraamd worden op 20% van de kosten van de zuiveringsinstallatie.

De uitbatingskosten voor de zuivering kunnen nog niet bepaald worden, immers het bedrijf dient nog interne maatregelen te nemen vooraleer zijn afvalwater op de zuivering kan toegelaten worden, dit in functie van de lozingsvergunning (o.a. voorneutralisatie : pH tussen 4 en 10; bouwen van een rampbekken, bouwen van een meet- en controleput).

De uitbatingskosten zullen moeten betaald worden door het bedrijf van zodra de inning van de bijdragen in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen zal beslist zijn.

3. Een raming van de belastingsgraad van de zuiveringsinstallatie na uitvoering van de nog geplande werken in 1983 geeft voor de zomer:
318.439 inw. eq. huishoudelijk afvalwater, en
104.402 inw. eq. industrieel afvalwater (raming 1982).

Voor de verre toekomst (10 jaar) mag nog een supplementaire belasting van het huishoudelijk afvalwater verwacht worden.

4. De initiatieven voor de bouw van de zuiveringsinstallatie werden genomen door de TVZAK (Tussengemeentelijke Vereniging voor het Zuiveren van de Afvalwaters van de Kust), die ook als bouwheer heeft gefungeerd tot 16 juni 1975, datum van de oprichting van de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken.
5. De volledige opdracht voor de dimensionering, het voorontwerp, het ontwerp en de technische leiding van de werken, werd en is toevertrouwd aan het studiebureau 0. De Koninckx te Antwerpen en te Oostende.

Een lijst van aannemers, eindbedragen, data en betrokken Ministers is in bijlage.

De investeringskosten werden volledig door de staat en het Vlaamse Gewest gedragen.

Bestaande of in uitvoering zijnde projecten in de sector K3 Oostende

Werk	Pompstation t kollektor (x)	Zuiverings- installatie	Aannemer	1) Openbare aanbesteding 2) Algemene offertevr.	ggk. datum aanbesteding	Naam Minister
K3 Sektor Oostende						Ministerie Volksgezondheid
Oostende - kollektor nr. RII	74.438.000	—	NV Denys - Wondelgem	1	29.12.1972	
Kollektor afvoer en lootheid.	56.152.000	—	NV Bouw- & Wegenswerken - Antw.	1		
Oostende rioolgemaal III						
— lot 1 : leidingen	40.172.000		Ch. Dhont - Brugge	1	13.12.1974	M.v.V. - De Saeger
— lot 2 : bouwwerken	33.279.000		NV Vanhout - Vosselare	1	31.12.1974	M.v.V. - De Saeger
— lot 3 : electra-mechanica	23.756.000		NV Nobels-Hubert - Brussel	1	31.12.1974	M.v.V. - De Saeger
Oostende RII	42.933.000		NV De Groot-NV Michiels Antw.	1	—	
— Zandvoorde	21.630.000		PVBA Vansteenkiste - Gistel	1	11.09.1974	M.v.V. - R. Vandekerckhove
Oostende Industr. Kollektor						
— fase 1	12.000.000*		PVBA Vanhaelewijn - Brugge	1	10.10.1977	M.v.V. - De Baecker
— fase 2	9.000 *		PVBA Vanhaelewijn - Brugge	1	22.03.1982	M.v.V. - J. Lenssens
Oostende Camerlinckx						
— lot 1 : elec. mech. uitrusting	17.550.000		PVBA Vandezande - Diksmuide	2	22.08. 979	M.v.G. - M. Galle
— lot 2 : bouwwerken	19.028.000		TV PTT NV - NV Soetaert - Westende	2	14.08. 979	M.v.G. - M. Galle
Oostende R.I Derbylaan						
— lot 1 : leidingen	147.347.000 *		TV Denys NV-Soetaen NV - Wondelgem	1	30.12. 977	M.v.V.I.A. - De Baecker
— lot 2 : bouwwerken	104.773.000 *		Mestdagh-Imray - Zottegem	1	27.06. 978	M.v.V.I.A. - De Baecker
— lot 3 : elect. mech. uitr.	65.787.000 *		Siemens NV - Brussel	1	25.04. 978	M.v.V.I.A. - De Baecker
Zuiv. Oostende						
— lot 1 : beluchting	51.690.000	51.690.000	NV Passavant - Brussel	2	28.05.1974	M.v.V. - De Saeger
— lot 2 : mechanische uitr.	134.393.000 *	134.393.000 *	TV Degrémont - NV Sobelco - NV Passavant	2	07.08.1973	M.v.V. - De Saeger
— lot 3 : opvoering	18.256.000	18.256.000	NV Nobels-Hubert NV - Brussel	2	28.12.1973	M.v.V. - De Saeger
— lot 5 : slijbverwerking	42.140.000 *	42.140.000 *	NV Degrémont - Sobelco - Brussel	2	13.12.1974	M.v.V. - De Saeger
— lot 7a : hoogspanning	11.000.000 *	11.000.000 *	NV Brown Boveri - Brussel	2	02.06.1977	M.v.V. - De Saeger
— lot 7b : noodgroepen	44.028.000	44.028.000	NV Energetra - Alleur	2	13.06.1977	M.v.V. - De Saeger
— lot 8 : laagspanning	163.507.000	163.507.000	NV Siemens - Brussel	2	27.04.1977	M.v.V. - De Saeger
— lot 9a : bouwwerken	986.243.000	986.243.000	TV Eghta NV - Vanhout NV - Acr. Ant.	2	31.12.1974	M.v.V. - De Saeger
— lot 9c : leidingen			TV Denys - Wondelgem	1	29.12.1978	M.v.G. - R. De Baecker
— lot 15 : afwerking	146.000.000	20.000.000	TV Hancke - Chamera NV - NV Nobels	2	30.11.1981	M.v.G. - M. Galle
Effluentgebouw		20.000.000	TV Eghta NV-NV Vanhout-PVBA Acropole - Antwerpen	1	22.10.1979	M.v.G. - M. Galle
R. Zandstraat - Noord Ede						
— lot 1 : kollektoren	83.132.000	—	NV Jan De Nul - Aalst	1	29.12.1978	M.v.G. - R. De Baecker
— lot 2 : bouwwerken	31.000.000	—	NV Jan De Nul - Aalst	1	21.11.1979	M.v.G. - M. Galle
— lot 3 : electra-mechanica	33.555.000	—	NV Siemens - Brussel	2	21.11.1979	M.v.G. - M. Galle
— lot 4 : kollektoren	51.741.000	—	PVBA Cools - Brugge	1	29.01.1980	M.v.G. - M. Galle
— lot 5 : bouwwerken	53.653.000	—	NV Jan De Nul - Aalst	1	31.12.1979	M.v.G. - M. Galle
— lot 6 : electr. mech. uitr.	53.977.000	—	NV Siemens - Brussel	2	29.01.1980	M.v.G. - M. Galle
— lot 7 : kollektoren	170.235.000	—	TV J. De Nul - Chr. D'Hondt A.	1	31.12.1979	M.v.G. - M. Galle
Kollektor Westende-Oostende						
— lot 2 : Westende-Middeldk.	118.813.416 A	—	PVBA Cools - Brugge	1	14.06.1982	M.v.V. - J. Lenssens
	1.409.951.416	1.485.431.000				

Legende (x) * : raming eindafrekening
 A : aanbestedingsbedrag
 rest : bedrag eindafrekening

Vraag nr. 75
van 16 januari 1983
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Koninklijk Conservatorium — Taalproblemen

Hoewel het Koninklijk Conservatorium nu gesplitst is in een Nederlandse en Franse afdeling, zou het logisch zijn dat er zich geen taalproblemen meer zouden voordoen.

Het gebeurt meer dan eens dat Nederlandstalige studenten, op een examen, door een Franstalige jury beoordeeld worden : vanzelfsprekend gebruiken de juryleden uitsluitend de Franse taal.

Indien men geen Nederlandstalige jury vindt voor Vlaamse studenten, waarom wordt er dan geen beroep gedaan op Nederlanders?

Franstalige leraars aan de Vlaamse afdeling (bijvoorbeeld de klasseleraar viool) spreken geen Nederlands ondanks splitsing en taalproeven. Ook de bodes aan de ingang praten steeds Frans en behandelen Vlaamse leraars en studenten op arrogante wijze.

Ik zie met veel belangstelling het antwoord van de geachte Minister tegemoet.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Bij koninklijk besluit van 9 september 1966 werd het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel gesplitst in twee autonome afdelingen, nl. de Nederlandstalige en de Franstalige afdeling.

De voer- en onderwijstaal in de Nederlandstalige afdeling is uitsluitend het Nederlands. Beide afdelingen maken voor wat de administratieve diensten en sommige cursussen betreft, gezamenlijk gebruik van het hoofdgebouw, gelegen **Regentschapsstraat 30 te 1000 Brussel**.

Op de examens worden de kandidaten beoordeeld door een examencommissie, die zetelt onder voorzitterschap van de directeur van de Nederlandstalige afdeling. Deze commissie richt zich uitsluitend in het Nederlands tot de studenten. De deliberatie gebeurt in het Nederlands en de notulen worden in het Nederlands vastgelegd. Voor Franstalige **commissieleden** — als die er zijn — wordt tijdens de deliberatie een vertaling gegeven.

Gezien de zeer kleine vergoeding voor de leden van de examencommissie (200 F per zitting van 3 uur) is het onmogelijk beroep te doen op Nederlanders.

Uit gegevens, ingewonnen bij de inrichting, blijkt dat al de leraars de Nederlandse taal beheersen.

In de toegangshal van het hoofdgebouw is een Franstalige en een Nederlandstalige receptie voorzien.

Het is een realiteit dat de Franstalige afdeling kan beschikken over meer personeel. Het administratief personeel in dienst vóór de splitsing bleef immers grotendeels op de Franse taalrol ingeschreven. Dit kan voor gevolg hebben dat de toegang tot het Conservatorium Franstaliger gekleurd is.

Wij onderzoeken momenteel de mogelijkheden om de personeelskaders van de conservatoria aan te passen aan de huidige behoeften.

Vraag nr. 80
van 25 februari 1983
van de heer D. VERVAET

Markerivier — Onderzoek naar vervuilingsgraad

Het Limburgs Studiecentrum voor Toegepaste Ecologie heeft op 3 oktober en op 28 november 1982 waterstalen van de Markerivier (Geraardsbergen, Galmaarden, Herne) genomen met als doel deze te onderzoeken naar de vervuilingsgraad.

De resultaten van de analyse wijzen op een zeer hoog fosfaat- en ammoniumgehalte en een zeer laag zuurstofgehalte.

Dat deze evolutie voor mens, dier en natuur een verontrustend punt heeft bereikt, hoeft geen betoog.

Daarom hierover de volgende vragen.

1. Hoeveel lozingsvergunningen werden er aan **aan-**gelanden van de Markerivier toegestaan sinds de wet van 26 maart 1973 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging in werking trad?
2. Wil de geachte Minister in het opgeven van het getal vergunningen een opsplitsing maken per gemeente en anderzijds rekening houden met artikel 5, par. 2 en 3 van de wet van 26 maart 1973?
3. Gebeurden of gebeuren er officiële controles op de lozing van afvalwateren door ambtenaren van de heer Staatssecretaris voor Volksgezondheid?
 Zo ja, hoeveel controles hebben reeds plaats gehad sinds de wet van 26 maart 1973 in voege is en welke waren de resultaten?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen, moet ik hem mededelen dat het mij thans niet mogelijk is een definitief antwoord te verstrekken aangaande de punten 1 en 2.

Ingevolge de operationalisering van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij dienden ongeveer 6.000 lozingsdossiers gefotocopieerd.

Tevens wordt er in iedere buitendienst, per gemeente, een lijst aangelegd van alle bestaande bedrijven.

Na het beëindigen van deze werkzaamheden zal de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij nagaan welke bedrijven al of niet in de reeds 6.000 dossiers voorkomen.

Eens de controle uitgevoerd zal met de verwerking van de dossiers kunnen gestart worden.

Zodra ik dan over de gegevens beschik zal ik u deze onmiddellijk toezenden.

Aangaande punt 3 kan ik u melden dat er door de ministeriële diensten geen controles op de lozing van afvalwaters werden uitgevoerd. Wel werd in het kader van de mogelijke oprichting van een **waterproductiecentrum** in 1977 een grondige fysica-chemische studie gedaan van de Marke-rivier door het Instituut

voor Hygiëne en Epidemiologie en de Nationale Maatschappij der Waterleidingen. Ook werd in de periode 1980-81 door het IHE een biologische studie van het Marke-water uitgevoerd.

Vraag nr. 89
van 16 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Schelde — Lozing van zwavelkoolstof

Dat er vandaag de dag door bedrijfsleiders nog ernstig gezondigd wordt tegen de bestaande milieuwetten en -besluiten blijkt eens te meer uit het nieuws dat Rhone-Poulenc uit Kallo in 1981 150 ton zwavelkoolstof in de Schelde geloosd heeft.

Niettegenstaande zwavelkoolstof een zeer giftige en gevaarlijke stof blijkt te zijn en bovendien erg moeilijk afbreekbaar is, werd deze lozing, die volgens zeggen, accidenteel plaatsvond, geheim gehouden. Zoals meestal wordt door de bevuiler na het bekend maken van de feiten, het gebeuren geminimaliseerd.

Uit dit voorval blijkt nogmaals hoe nonchalant sommige bedrijfsleiders met dit soort gevaar omspringen. Is het te gewaagd om te geloven dat de kwestieuze lozing helemaal geen vergissing of fout was, maar een bewuste daad om de afval op een goedkope manier kwijt te geraken?

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Werd de bevoegde overheid door het bedrijf Rhone-Poulenc van deze incidentele lozing officieel in kennis gesteld? Zo ja, werd dit accident door bevoegden onderzocht en wat heeft dit onderzoek aan het licht gebracht?
2. Waarom heeft Rhone-Poulenc deze lozing geheim gehouden en was zij niet bereid meer gegevens hieromtrent vrij te geven, na de inschakeling van de arbeidsinspectie en ambtenaren van de Vlaamse waterzuiveringsdienst?
3. Welk verhaal heeft de Vlaamse Executieve nog tegen het bedrijf Rhone-Poulenc die verantwoordelijk is voor de illegale lozing van 150 ton giftige stoffen in 1981?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad te antwoorden dat :

1. Het bedrijf Rhône-Poulenc (NV Progil) de bevoegde overheid niet in kennis gesteld heeft van de incidentele lozing. Deze lozing werd ook niet gemeld aan de bevoegde dienst door een derde persoon of instelling.
2. Noch de dienst Waterbeleid (vroegere Dienst voor Zuivering van Afvalwater) noch de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij werd betrokken bij besprekingen met het bedrijf aangaande de incidentele lozing.
3. De Vlaamse Executieve heeft geen verhaal tegen de incidentele lozing omdat ze geen bewijs van die lozing bezit.

Indien dit wel het geval zou zijn dan wordt de overtreding volgens de gewone procedure aanhangig gemaakt bij de Procureur des Konings.

De wet van 26 maart 1971 voorziet in artikels 39 en 40 verdergaande maatregelen wanneer de directeur van de Waterzuiveringsmaatschappij constateert dat niettegenstaande gerechtelijke vervolgingen ingesteld werden het water nog steeds verontreinigd wordt.

Ik wens het geachte lid te wijzen op het accidenteel aspect van de lozing vermits het bedrijf zwavelkoolstof produceert en het normalerwijze niet de 3/4 van de dagproductie zou lozen.

Vraag nr. 94
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Zandgroeve te Millen-Est (Riemst) — Illegaal stort

Met mijn interpellatie nr. 11 van 19/5/1982 schetste ik de toestand van de zandgroeve te Millen-Est (Riemst), die na ontginning gebruikt werd als illegaal stort.

Met mijn aanvullende parlementaire vraag nr. 5 van 26/10/1982 vroeg ik de reden van het uitblijven van de toepassing van het desbetreffend koninklijk besluit van 7/9/1977.

Er werd mij geantwoord dat OVAM opdracht werd gegeven, in het licht van de gegevens bezorgd door het MOW de nodige contacten te leggen, ten einde de toepassing te bekomen van het KB van 9/7/1977, houdende vergunning tot het ontginnen van een zandgroeve in open lucht, waarbij o.m. bepaald wordt dat de afdekking en nivellering van de opvulmaterie (afbraakmaterialen en dekgronden) moet gebeuren met een laag teelaarde van 0,5 m dikte, zodanig dat de gronden voor landbouw nog bruikbaar worden.

Kan de geachte Minister mij zeggen wat deze contacten inmiddels hebben opgeleverd en waarom zo lang gewacht wordt om de wet te laten toepassen?

Verder wens ik te weten of het inderdaad waar is dat de gemeente Riemst een exploitatievergunning heeft aangevraagd om in de aangehaalde zandgroeve afval te mogen storten? Zo ja, wat is uw standpunt hieromtrent?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat uit besprekingen met het Ministerie van Openbare Werken is gebleken dat het volstorten van de zandgroeve Millen-Elst (Riemst) met baggerspecie voortkomende uit de kanaalverbredingswerken, om verschillende redenen niet mogelijk bleek.

Ter plaatse werd vastgesteld dat men thans voortdurend grote hoeveelheden grond in de kuil aanvoert.

Bij mijn weten werd tot op heden geen vergunningsaanvraag voor het storten van afval ingediend.

Bij een eventuele vergunningsaanvraag zal OVAM het dossier beoordelen, conform het decreet van 2 juli

198 1, betreffende het beheer van afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Vraag nr. 95
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Discotheken en amusementsplaatsen — Maximum geluidsniveau door de muziek

Er bereiken mij steeds meer klachten van verontruste ouders in verband met lawaaierige muziek die in vele ontmoetingscentra, waar de jeugd tijdens de week-ends samenkomt, wordt waargenomen.

In meerdere discotheken e.a. amusementsplaatsen is het lawaai, veroorzaakt door muziek, inderdaad oorverdovend. Het vertoeven in lawaaierige lokalen is schadelijk voor de gezondheid. De toename van de verhouding lawaai-hartziekten, het lawaai als psychologische agressieve factor, de gevolgen van het lawaai op de oorstructuur, enz. is zo ernstig dat dringende maatregelen zijn vereist.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Art. 2 van het **KB** van 24/2/1977 houdende vaststelling van geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen (BS 26/4/1977) schrijft voor dat in openbare inrichtingen het maximum geluidsniveau door muziek voortgebracht 90 dB niet mag overschrijden. In de praktijk wordt deze wet met voeten getreden.

Wordt in dit verband controle uitgeoefend? Hoe dikwijls geschiedde zulks in 1982?

2. Is het u bekend hoeveel overtredingen werden vastgesteld door de in artikel 5, van voornoemd KB, geciteerde diensten en ambtenaren, de laatste 3 jaar?

Kan de controle dienaangaande niet opgevoerd worden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

Het toezicht over de naleving van het koninklijk besluit van 10/6/1976 houdende maatregelen tot inrichting van wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen is toevertrouwd aan de ambtenaren van de Gezondheidsinspectie en van de Milieuhinder van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin.

De officieren van gerechtelijke politie zijn eveneens bevoegd zodat ook de politiecommissarissen van de gemeenten inbreuken kunnen vaststellen.

Het totaal aantal processen-verbaal die deze bevoegde ambtenaren tijdens de laatste drie jaren hebben opgesteld is mij niet bekend.

Voor wat het opvoeren van de controle betreft, kan ik u meedelen dat ik een ontwerp van besluit voorbereid tot aanwijzing voor het Vlaamse Gewest van ambtenaren die bevoegd zijn voor het opsporen en

het vaststellen van de inbreuken op de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder en van hun uitvoeringsbesluiten.

Vraag nr. 96
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

„Schijnvallei ” in Groot-Antwerpen — Vuilnisbelt

Ik word heden in kennis gesteld dat op het grondgebied van Groot-Antwerpen, meer bepaald in de Schijnvallei, een vuilnisbelt voorkomt die uitgebraat wordt door de Stad Antwerpen.

De reden van het benutten van de open ruimte in de schijnvallei zou te wijten zijn aan de dringende revisie waaraan een verbrandingsoven toe is.

Dit stort heeft reeds reusachtige afmetingen aangenomen en bevindt zich slechts op enkele honderden meter van een grootwarenhuiscomplex en een ski-baan.

Graag ontving ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen:

1. Bezit de stad Antwerpen of een andere instelling een rechtmatige exploitatievergunning om afval te storten in de Schijnvallei?

2. In bevestigend geval wanneer en door wie werd deze vergunning afgeleverd?

3. Sinds wanneer wordt door de Stad Antwerpen of andere instelling afval in de Schijnvallei gestort en sinds wanneer is de verbrandingsoven, waarvan sprake, buiten dienst?

Hoeveel tijd zal dit onderhoudswerk in beslag nemen en wanneer wordt de heropening verwacht?

4. Indien voor het kwestieus stort geen exploitatievergunning werd afgeleverd, welke maatregelen zal de geachte Minister dan treffen om aan deze onwettelijkheid een einde te maken?

5. Is het waar dat OVAM akkoord is gegaan met deze voorlopige regeling? Is dit niet tegen de gangbare wetgeving in ?

Antwoord

Vermits het onderzoek ter formulering van het antwoord op de vraag van het geachte lid, de nodige tijd vergt, zal hem later en zo spoedig mogelijk een persoonlijk antwoord overgemaakt worden.

Vraag nr. 97
van 21 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Wateren van het openbaar hydrografisch net en van de kustwateren — Dumpen van afvalgips

In uw antwoord op de vraag nr. 46 van 13 januari 1983 van de heer W. Kuijpers: „ Vlaams Gewest — Behandeling van afvalstoffen” hebt u onder de huidige verwerkings- en/of verwijderingsmethodes van af-

valgips de „dumping in het aquatisch milieu” vermeld.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister verneemen, welke firma's afvalgips dumpen in de wateren van het openbaar hydrografisch net en van de kustwateren?

Over welke hoeveelheden gaat het? Bezitten deze firma's een wettelijke dumpingsvergunning? Op welke wetgeving is deze dumpingsvergunning gebaseerd? In welk jaar en door welke instantie is de vergunning uitgereikt? Wat is de impact van het dumpen van afvalgips op het aquatisch leefmilieu? Is omtrent dit laatste enig studiewerk verricht? Zo neen, wat is de reden hiertoe; zo ja, bekwam ik graag een exemplaar van het wetenschappelijk rapport.

Is de heer Gemeenschapsminister van oordeel dat dumpen van afvalgips in het aquatisch milieu, een ecologisch verantwoorde verwijderingswijze is? Zo ja, waarom? Zo neen, wat gaat u ondernemen om aan deze praktijken een einde te stellen?

Antwoord

Vermits het onderzoek ter formulering van het antwoord op de vraag van het geachte lid de nodige tijd vergt, zal hem later en zo spoedig mogelijk een persoonlijk antwoord overgemaakt worden.

Vraag nr. 106 van 31 maart 1983 van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Pensioenregeling van de ambtenaren

Het is me sinds onlangs bekend dat het statutair personeel van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, parastatale van het type B, van het Vlaamse Gewest, die ressorteert onder uw administratief toezicht, op dit ogenblik verstoken is van enig recht op een pensioen in om het even welk stelsel, en dit omwille van het niet uitvaardigen van enige specifieke pensioenregeling.

Dit betekent concreet, dat geen enkel rust- of overlevingspensioen toegestaan kan worden voor gepresteerde diensten. Niettemin worden er afhoudingen verricht ten bedrage van 7 % op de bruto maandwedge van de ambtenaren en verkeren dezen aldus in de overtuiging dat de wet van 28 april 1958, houdende de pensioenregeling van de ambtenaren van zekere organismen van openbaar nut, alsmede van hun rechthebbenden, van toepassing zou zijn op voornoemde instelling.

Deze praktijken, u eveneens sedert geruime tijd welbekend, zijn niet alleen onbetamelijk ten overstaan van deze ambtenaren, doch bovendien onwettelijk.

Welke concrete maatregelen hebt u dan ook genomen of denkt u te nemen om deze situatie recht te zetten?

Antwoord

In antwoord op zijn schriftelijke vraag betreffende de Pensioenregeling van de ambtenaren van de Vlaamse

Waterzuiveringsmaatschappij, heb ik de eer het geachte lid het volgend antwoord te verstrekken.

Het zal het geachte lid zeker niet onbekend zijn dat de door hem geformuleerde problematiek niet alleen geldt voor de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, doch ook voor de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij. Inderdaad, beide maatschappijen werden opgericht onder de vorige legislatuur en voor beide maatschappijen werd geen pensioenregeling getroffen voor het personeel.

Artikel 1 van de wet van 28 april 1958, betreffende het pensioen van het personeel van zekere organismen van openbaar nut alsmede van hun rechthebbenden, maakt de aansluiting bij de door die wet ingestelde pensioenregeling afhankelijk van een aanduiding van de instelling door de Koning, op de gezamenlijke voordracht van de Minister, bevoegd voor de Administratie der Pensioenen en van de Minister die de controle uitoefent over de instelling.

Onmiddellijk na de indiensttreding van de eerste ambtenaren bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij werd er in overleg met de Staatssecretaris voor Pensioenen een ontwerp van koninklijk besluit opgesteld, ten einde de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij aan te sluiten bij de pensioenregeling ingesteld door de wet van 28 april 1958.

Rekening houdend met het feit dat het hier een gelegenheid betrof, waarvoor geen precedent bestond en waarin de gevolgde werkwijze bepalend zou zijn voor nog op te richten of in oprichting zijnde instellingen van openbaar nut die afhangen van de Gemeenschappen of Gewesten, werd dit ontwerp van koninklijk besluit voorgelegd aan het advies van de Raad van State.

De Raad van State kon zijn instemming niet betuigen met het voorgelegde ontwerp van KB en formuleerde zijn conclusie als volgt:

„De bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevat geen enkele verwijzing naar de wet van 28 april 1958.

Door de instellingen van openbaar nut, die afhangen van een Gemeenschap of van een Gewest, te onderwerpen aan een nationale wet — de wet van 16 maart 1954 — leggen de bepalingen vervat in artikel 13, § 3 en § 6, van de bijzondere wet een beperking op de autonomie van de Gemeenschappen en Gewesten. Zij moeten derhalve strikt worden uitgelegd. Zij mogen niet worden verstaan als een opdracht voor de Executieve om een pensioenregeling vast te stellen op grond van artikel 11, § 1, van de wet van 16 maart 1954 noch, a fortiori, als een impliciete verwijzing naar de wet van 28 april 1958. Die laatste wet kan niet als dusdanig toepasselijk worden verklaard op het personeel van een instelling van openbaar nut van een Gemeenschap of van een Gewest.

Artikel 9 van de bijzondere wet legt de bevoegdheid om de organisatie te regelen van de onder de Gemeenschap of het Gewest ressorterende „instellingen of ondernemingen” weg voor de Gemeenschapsraad of de Gewestraad. Het is zaak van de Gemeenschapsraad of van de Gewestraad om die bevoegdheid aan te wenden om de pensioenregeling van het personeel

van die instellingen of ondernemingen vast te stellen.”

Op 16 maart jl. besliste de Vlaamse Executieve de problemen in verband met de pensioenregeling van het personeel van de nieuw opgerichte instellingen van openbaar nut, die onder het gezag of toezicht van de gemeenschap of gewest staan, toe te vertrouwen aan een werkgroep, waar inmiddels een ontwerp van decreet werd uitgewerkt dat ertoe strekt de pensioenregeling ingesteld bij de wet van 28 april 1958 van toepassing te verklaren op die instellingen van openbaar nut afhankelijk van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, die daartoe worden aangewezen door de Vlaamse Executieve. Dit ontwerp van decreet zal eerstdaags aan de Vlaamse Executieve worden voorgelegd en zal, na advies van de Raad van State, zo spoedig mogelijk bij de Vlaamse Raad worden ingediend.

Wat de afhouding van 7% betreft op de bruto-maandwedge van de ambtenaren van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, kan ik het geachte lid melden dat dit bedrag thans reeds gestort wordt aan de Administratie der Pensioenen.

Ik ben ervan overtuigd dat deze praktijken, die mij inderdaad wel bekend zijn, noch als onbetamelijk noch als onwettelijk kunnen beschouwd worden, doch veeleer getuigen van een sociale vooruitzichtigheid, temeer daar de aansluiting bij de wet van 28 april 1958, na goedkeuring van het betreffend decreet door de Vlaamse Raad, zal geschieden met terugwerkende kracht tot op de datum van indiensttreding van de betrokken ambtenaren.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

**K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR**

**Vraag nr. 126
van 17 februari 1983
van de heer P. BREYNE**

BRT — Brochure over sexuele opvoeding

Zoals het de geachte Minister wellicht bekend is, werd door de BRT, dienst schooluitzendingen, in november 1982 een brochure gepubliceerd als aanvulling bij de uitzending van een schoolteleviereeks over sexuele opvoeding.

Vele ouders hebben aanstoot genomen aan de al te lichtvoetige manier waarop bepaalde thema's als abortus of buitenechtelijke betrekkingen in deze brochure behandeld worden.

Zo wordt bijvoorbeeld geantwoord op de vraag „Wat moet ik met dat kind?” — waarmee een ongewenste zwangerschap bedoeld wordt — met de stelling: „dan zit er maar één ding op: het babytje in wording laten wegnemen”.

Meerdere andere uitspraken gaan evenzeer in tegen de morele opvattingen van een groot deel van het Vlaamse volk, en geven trouwens weinig blijk van inzicht in de ervaringswereld van de kinderen voor wie de brochure bestemd was. Mijns inziens is de BRT als openbare instelling hierbij duidelijk zijn bevoegdheid te buiten gegaan.

Graag had ik dan ook van de geachte Minister vernomen welke maatregelen hij heeft genomen:

- om de verantwoordelijken voor deze brochure terecht te wijzen en desgevallend te sanctioneren;
- om de verspreiding van de gewraakte brochure stop te zetten;
- om een herhaling van dergelijke feiten te voorkomen.

Voorlopig antwoord

Teneinde, rekening houdende met alle facetten in deze aangelegenheid, een correcte evaluatie te kunnen maken van de reële situatie ter zake heb ik mijn diensten, desbetreffend, onverwijld met een aanvullend onderzoek belast.

Van zodra alle resultaten van dit onderzoek bekend zijn zal ik de nodige beslissingen treffen.

Pas dan zal het mij mogelijk zijn een definitief antwoord te formuleren op deze vraag van het geachte lid.

**Vraag nr. 149
van 11 maart 1983
van mevrouw G. DEVOS**

Van Dalecollege te Leuven — Restauratie

Het Van Dalecollege aan de Naamsestraat te Leuven dateert van 1568-1569 en behoort met zijn kapel (157 l), bekroond door een bouwvallige klokkentoren met zijn binnenplaats afgezet door een renaissancistische portiekgalerij en de grote stadstuin tot één der merkwaardigste gebouwen van de stad.

De achtereenvolgende bezitters: stad, staat, KUL geven weinig blijk van het historisch-unieke belang en de herbruikbare waarde van dit pand.

Het gebouw is in een staat van snel verval. Op de vraag nr. 16 | d.d. 25 juni 1982 van de heer Kuijpers heeft de geachte Minister geantwoord dat hij aan de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen opdracht zou geven het restauratiedossier bij voorrang te behandelen en te onderzoeken of het aangewezen is de omzendbrief in verband met dringende werken toe te passen in afwachting van de definitieve restauratie.

Mag ik van de geachte Minister vernemen welke thans de status quaestionis is?

Voorlopig antwoord

Met het oog op het verstrekken van een volledig en definitief antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de bevoegde diensten met een bijkomend onderzoek belast.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 31
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Sociale woningen — Bescherming van de huurder

De sociale huurcomités van de Vlaamse provincies wijzen er op dat de opzegbeperkingen die voorzien zijn in de tijdelijke huurwet niet gelden voor huurders van sociale woningen. Een wettelijke bescherming van de sociale huurder dringt zich dan ook op.

De woonzekerheid van de huurders moet met andere woorden voor sociale woningen op elke wijze ontbreken. In het Brusselse Gewest is dit blijkbaar wel het geval.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen.

- a. Is de kritiek van de sociale huurcomités terecht?
- b. Op welke wijze denkt de Minister via zijn departement op korte termijn hieraan verandering te brengen?
- c. Is er ter zake reeds sprake van wijziging van de wetgeving?
- d. Is overleg met collega's uit de nationale regering noodzakelijk?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer u te laten weten dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administratie heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal ik een definitief antwoord formuleren.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 82
van 3 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Gewest — Bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

De wet van 26 maart 1971 houdende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging stelt in artikel 45: „Bij een met reden omkleed koninklijk besluit kunnen, in afwijking van de krachtens artikel 3, § 1, genomen algemene reglementen, lozingen worden toegestaan voor een door de Koning te bepalen

termijn”. Bovengenoemd artikel is evenwel bij de wet van 22 mei 1979 opgeheven met datum van 1 mei 1982.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me mededelen wat het Vlaamse Gewest betreft:

- hoeveel lozingsvergunningen op basis van dit artikel 45 uitgereikt werden? In welk jaar;
- aan welke bedrijven;
- om welke lozingen het exact gaat (zowel in kwaliteit als in kwantiteit);
- hoelang de geldigheidsduur was van de vergunning;
- wat was voor iedere vergunning „het met reden omkleed besluit” ;
- welke maatregelen werden er sinds 1 mei 1982 genomen om de lozingsvergunningen te regulariseren ;
- werd er ooit controle uitgevoerd op deze vergunningen; zo neen, waarom; zo ja, welke instantie(s) voerde(n) de controle(s) uit; welke waren de bevindingen; werd er ooit proces-verbaal van overtreding opgesteld; zo ja, wat is er geworden van de eventuele processen-verbaal van overtreding.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 3 maart 1983 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoeken en opzoeken verricht worden teneinde aan zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand voorgelegd worden.

Vraag nr. 83
van 3 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (V WZ) — Toetredingsplicht der ondernemingen in het kapitaal

Artikel 9, §3, van de wet van 26 maart 1971 houdende de wet op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, bepaalt dat de ondernemingen, waarvan het afvalwater een grotere verontreinigende belasting heeft dan het door de Koning bepaalde minimum, en die de behandeling ervan aan een zuiveringsstation van de maatschappij opdragen, omdat zij zelf niet voor de zuivering van hun afvalwater wensen in te staan, toetredingsplichtig zijn in de kapitaalvorming van de maatschappij. Bij koninklijk besluit van 23 januari 1974 wordt het minimum van verontreinigende belasting voor de ondernemingen bepaald op 5.000 eenheden verontreinigende belasting.

Artikel 3, § 1, 3° van het koninklijk besluit van 17 april 1981 houdende de vaststelling van de statuten van de VWZ bepaalt dat de verontreinigende belasting vastgesteld wordt aan de hand van de gegevens betreffende het jongste afgesloten boekjaar.

Aangezien daarenboven ondernemingen, die niet onder de termen der toetredingsplicht vallen, zoals gestipuleerd in artikel 2, § 2, van het koninklijk besluit van 7 juli 1981 houdende de vaststelling van het aandeel der vennoten in het kapitaal van de VWZ, respijt kregen tot 31 oktober 1982 bij Executieve Besluit van 31 maart 1982, om zich te melden bij de Directeur van de VWZ — in functie sedert 1 juni 1982 — meen ik te mogen veronderstellen dat op datum van vandaag, de kapitaalsintekening een feit is.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me dan ook vermelden, hoeveel ondernemingen toegetreden zijn tot de kapitaalsvorming van de VWZ?

Wat is het inschrijvingsbedrag van iedere toegetreden onderneming?

Is de VWZ reeds overgegaan tot de inning der bedragen? Zo ja, is van iedere onderneming het totale inschrijvingsbedrag opgevraagd in één keer? Zo neen, waarom is de inning nog niet gebeurd?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 3 maart 1983 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoeken en opzoeken verricht worden teneinde aan zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand voorgelegd worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.